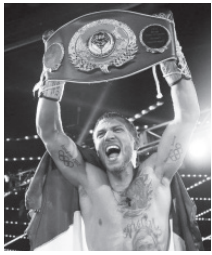

Слово маленького генія

Двічі відправивши в «нокдаун» опонента, Василь Ломаченко зробив іще один крок на шляху до об'єднання поясів у легкій вазі
» стор. 15

Іще одна фрау

За кермом Німеччини знову жінка: на з'їзді ХДС обрали наступницю Ангели Меркель
» стор. 5

Олег Москаленко: Головне — вірити в себе, друзів і захищати своє

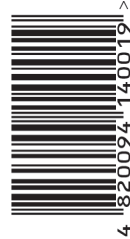

Виконавець головної ролі у фільмі «Дике поле» — про зйомки у Старобільську, Сергія Жадана, нецензурну лексику й українське кіно
» стор. 12

Україна молода

Вівторок, 11 грудня 2018 року

№ 135 (5451)

Учорашні курси
НБУ:
1 \$ = 27,824 грн
1 € = 31,638 грн
1 рос. руб. = 0,415 грн

Заробітки на поранених

Як лікарі Міноборони збирали з бійців АТО десятки тисяч доларів за групу інвалідності

» стор. 10

Малюнок Володимира СОЛОНЬКА.

До закінчення передплати на «Україну молоду» на наступний рік залишився тиждень

стор. 7

Свген Свєрстюк
письменник, філософ, дисидент
(13.12.1928-1.12.2014)

«Тільки з доброти і любові щось росте. У гонитві за матеріальним люди ніколи не досягнуть згоди і не визнають власного покликання. Цей шлях плаский і нівечить особистість».

■ НА КОНТРОЛІ

Вигнання торговців із храму

Громадські активісти заявляють про пропажу цінностей з Почаївської лаври

Світлана МИЧКО

Ще минулого тижня поширювали втішну звістку про те, що за результатами ревізії у Свято-Успенській Почаївській лаврі все в порядку. Зокрема, про це повідомляв і синодальний інформаційно-просвітницький відділ Української православної церкви, зазначаючи, що після перевірки комісії Кременецько-Почаївського державного історико-архітектурного заповідника (згідно з розпорядженням Кабміну від 28 листопада цього року, святиню повернуто до складу цього заповідника) всі об'єкти, внесені в реєстр ще в 1960-ті роки, виявилися на місці.

І раптом — на тобі! На сторінці «Вільні Люди Тернопіль — Самооборона Майдану» у «Фейсбукі» з'явилося таке повідомлення: «За наявною в нас інформацією, при проведенні перевірки представниками комісії Кременецько-Почаївського ДІАЗу було виявлено нестачу державного майна, яке має велику культурну й історичну цінність (далі йде перелік 19 станкових картин з їх назвами: «Вигнання торговців із храму», «Христос благословляє дітей», «Іван Хреститель», «Каїн і Авель» тощо. — Авт.). Зникнення такої кількості картин є непоправною шкодою культурній спадщині українського народу. Зважаючи на наведене, ми, як громадяни України, вимагаємо від поліції Тернопільської області, УСБУ в Тернопільській області відкрити за вказаним фактом кримінальне провадження, в рамках якого: провести повну, детальну перевірку зазначених обставин зникнення матеріальних цінностей зі Свято-Успенської Почаївської лаври; знайти винних у викраденні предметів культурної спадщини або осіб, чия злочинна недбалість призвела до їх зникнення, та притягнути їх до відповідальності; виявити місцезнаходження зазначених цінностей і вжити всіх можливих заходів для їх повернення».

По коментар «УМ» звернулася до керівника відділу комунікації головного управління Національної поліції в Тернопільській області Сергія Крети. Він запевнив, що станом на ранок 10 грудня жодної інформації чи якихось офіційних звернень щодо зникнення зі Свято-Успенської Почаївської лаври картин в обласній поліції немає. Також «Україні молодій» повідомили, що перевірка майна лаври не завершилася. Створена за наказом Міністерства культури України комісія, до складу якої входять і представник Кременецько-Почаївського державного історико-культурного заповідника, продовжує працювати. Детальну довідку щодо того, чи збережене в Лаврі все, що мало бути, і в якому воно стані, комісія планує представити до кінця року. ■

■ НА ФРОНТІ

Люди входять і виходять...

Через лінію розмежування не пропускають правопорушників із набоями і наркотиками

Свдокія ФЕЩЕНКО

Ситуація в районі проведення ООС залишається під контролем українських військових. Російські окупанти 9 грудня порушили режим припинення вогню 14 разів. Противник продовжує застосовувати озброєння, заборонене Мінськими угодами, повідомляє прес-служба Об'єднаних сил. Зокрема, ворог відкривав прицільний вогонь із мінометів калібру 82 мм по позиціях ОС неподалік Ново-тошківського, що на Луганщині, та хутора Вільного — на Попаснянському напрямку. Загалом для обстрілів противник використав 19 мін.

По опорних пунктах наших військ поблизу населених пунктів Станиця Луганська, Авдіївка, Тарамчук, Красногорівка,

шахта Бутівка, Павлопіль, Водяне та Гнутаєве російські окупанти вели вогонь із гранатометів різних систем, великокаліберних кулеметів і стрілецької зброї.

У ході бойових дій недільної доби поранення зазнав один військовослужбовець Об'єднаних сил. За даними розвідки, протягом 9 грудня було знищено двох окупантів і ще чотирьох — поранено. Попередньої доби трьох окупантів знищено, а ще чотири особи зі складу збройних формувань Російської Федерації обліковані як санітарні втрати.

За інформацією прес-служби Об'єднаних сил, залишається контрольованою криміногенна ситуація в районі виконання завдань ООС. Упродовж доби 8 грудня правоохоронцями зі складу Об'єднаних сил, які несуть службу на ста-

ціонарних та мобільних блокпостах, затримано чотирьох осіб, причетних до незаконних збройних формувань, та виявлено 32 адміністративних правопорушення. Територіальними органами і підрозділами Національної поліції на території Донецької та Луганської областей розкрито: один грабіж; 5 крадіжок; 3 факти незаконного поводження зі зброєю та боєприпасами; 4 факти незаконного обігу наркотичних засобів. Забезпечуючи порядок, припинено 555 адміністративних правопорушень. Також виявлено 250 адмінправопорушень безпеки дорожнього руху. А ще з незаконного обігу вилучено 46 набойів калібру 5,45 мм та 72 грами канабісу.

Для розуміння життя у зоні проведення ООС: на підконтрольну Україні територію та з неї лише 8 грудня перемістилися майже 33,5 тисячі осіб та 4 тис. 265 транспортних засобів. Через лінію розмежування з різних причин не пропустили 21 особу. Крім того, у КПВВ виконано 76 доручень уповноважених державних органів. Виявлено товарів з ознаками контрабанди на загальну суму понад 70 тисяч гривень, 120 тисяч гривень готівки та зафіксовано спробу перетину лінії розмежування за підробленими документами. ■

■ ДОБРОЧИННІСТЬ

Однорідна подорож 45 країнами

У Києві відбувся благодійний ярмарок посольств

Людмила ЧЕЧЕЛЬ

Індійські танці, угорський гуляш, італійські сири, турецька кава... Все це та багато-багато іншого можна було бачити на 26-му Благодійному ярмарку, який проходив у Києві на НСК «Олімпійський» 8 грудня. Захід проводив Міжнародний жіночий клуб Києва (IWCK).

Кожен такий Благодійний ярмарок — це чудова можливість здійснити незабутню однорідну подорож одночасно у багато країн, не залишаючи Києва: відчуття культури та скуштувати страви кухонь усього світу. Щороку зарубіжні країни гордо демонструють українцям свої ремесла, фольклор, сувеніри.

У благодійному ярмарку щорічно беруть участь понад

чотири десятки посольств, кожен з яких має власний стенд, де продають національну продукцію, включно з продуктами харчування та напоями. Цього року гостинно приймали відвідувачів представництва 45 амбасад!

«Вперше в ярмарку взяли участь Словаччина, Казахстан, — уточнила на прес-конференції Айлян Фелів, представниця Міжнародного жіночого клубу Києва. — До речі, це найбільший ярмарок, який проходить в Європі. Знаю, що подібні ярмарки організовують у Молдові, Франції. Метою проведення благодійного ярмарку є збір коштів для допомоги дітям, літнім людям, особам з особливими потребами, внутрішньо переміщеним особам в Україні».

Минулого року такий добро-

Кожна країна представляла свою культуру.
Фото Людмили ЧЕЧЕЛЬ.

чинний захід IWCK зібрав понад 3,7 млн. гривень. Із зібраних коштів було надано 20 грантів та підтримано 5 особливих ініціатив.

Пожертви (у вигляді речей) збирають упродовж року, а потім продають на стендах Міжнародного жіночого клубу Києва, у бутику (одяг, взуття, сумки) та у дисконті White Elephant (побутова техніка, книги, компакт-диски). Речі для продажу є новими або раніше використовуваними, але у хорошому стані.

Міжнародний жіночий

клуб Києва — це недержавна некомерційна організація, заснована у 1992 році жінками з різних країн під керівництвом пані Інґабор Крістоффасен (H.E. Ms Ingabor Kristofassen), першого посла Бельгії в Україні та першого президента IWCK. Нині організація має понад 250 учасників із 59 країн, включно з представниками дипломатичного корпусу, акредитованими в Україні, жінками, які залучені в культурних та ділових спільнотах, та дружинами дипломатів і бізнесменів. ■

■ ПАМ'ЯТЬ

Гра у «Слово»

Кожен може завітати у гості до Хвильового й Вишні

Лариса САЛІМОНОВИЧ

Харківський літмузей розробив оригінальну настільну гру «Будинок «Слово», яка знайомить з історією однієї з найзагадковіших будівель міста, пов'язаною з українською мистецькою елітою періоду Розстріляного Відродження: Лесем Курбасом, Миколою Хвильовим, Майком Йогансоном, Михайлом Семенком і Наталією Ужвій, Остапом Вишнею, Павлом Тичиною і багатьма іншими. Для будівлі, в якій у 20-30-х роках минулого століття мешкали найвідоміші вітчизняні митці того часу, й понині не знайшлося сучасної презента-

ційної форми, що б привертала до Будинку «Слово» увагу не лише істориків і знавців літератури. Саме тому Літературний музей Харкова та дизайнерська група Grafprom створили настільну гру, за допомогою якої можна здійснити візуальну екскурсію до цієї, без перебільшення, видатної будівлі.

Тепер, граючи, можна відвідати квартири перших поживців будинку, побачити їхні фотокартки, обкладинки творів, автографи і навіть відчутти на собі такі, на жаль, типові для 1930-х явища, як розкуркулення та обшуки. Для візуалізації непростого історичного періоду Літмузей використав предмети власної колекції. Усі вони були зібрані у формі виставки й продемонстровані учасникам першої презентації гри.

Спеціальним гостем заходу стала харківська журналістка, телеведуча Інна Москвіна. Саме завдяки її сюжетам 15 років тому на стіні будинку з'явилася меморіальна табличка із прізвищами видатних особистостей, які жили у «Слові» у 30-х роках.

«Я була вражена тим, що таке знако-

ве місце — без пам'ятного знаку, — згадує Інна Москвіна. — І, щойно знайшовся інформаційний привід, зробила перший сюжет про Будинок. Це був чік кінець 2002-го, чи початок 2003 року. Поїхала в управління культури спитати, коли буде табличка. Сказали, що у 2006 р. Тоді я почала використовувати кожен нагоду нагадати про необхідність встановити її швидше. Зрештою, нову дошку було встановлено у серпні 2003-го, до Дня міста».

Настільна гра продовжила тему популяризації бурхливого літературного процесу, що мав місце у роки, коли Харків був столицею УРСР. Навколо цього проекту об'єдналося одразу кілька небайдужих до вітчизняної історії творчих інституцій, які створили дійсно якісний і предметний культурний продукт. Він демонструє, що сучасні українські музеї вже не є складськими приміщеннями для заплених артефактів, кажуть співробітники Літмузею. До слова, оригінальні ігри на основі музейної колекції — світовий тренд. Їх використовують і як освітній матеріал, і як сувенірну продукцію. ■

■ ГРОМАДА

Молочні ріки, сирні береги

Кооператив об'єднав 85 домогосподарств і працює у партнерстві з проектом ЄС/ПРООН

Людмила НІКІТЕНКО

На Черкащині, в селі Сатанівка, в кооперативі «Віліс-Молоко», щоденно збирають 1 тис. 500 літрів молока, яке частково переробляють, а частково продають на молокозавод, інформує прес-служба Черкаської облдержадміністрації. За словами Романа Карманніка, директора департаменту регіонального розвитку, основна спеціалізація цього кооперативу, в який об'єдналися 85 тамтешніх домогосподарств, — тверді сири. Упродовж місяця виготовляють 200 кілограмів твердого сиру для власних потреб. «Цю продукцію поки не продають, оскільки чека-

Кооператив за місяць виготовляє 200 кілограмів твердого сиру для власних потреб.
Фото з «Фейсбука».

Людмила НІКІТЕНКО

У Черкасах до чергової частини подзвонило подружжя пенсіонерів. Літні люди сказали, що вночі на них напали невідомі. Вони розповіли правоохоронцям, що два чоловіки заїздили до них у хату, били та душили, вимагаючи гроші. Подружжя віддало зловмисникам понад 5 тисяч гривень та золотий ланцюжок із хрестиком, після чого нападники втекли, уточнили «Україні молодій» в обласній поліції. За добу черкаські правоохоронці встановили чотирьох жителів Черкас, яких, за оперативною інформацією, підозрюють у причетності до нападу на літнє подружжя. Як згодом з'ясували поліцейські, напад на пенсіонерів організував... онук. До цього він

■ КРИМІНАЛ

Кровне пограбування

Напад на літнє подружжя організував онук

залучив знайомих та розподілив між ними обов'язки. Один із нападників, який мав автомобіль, забезпечував пересування групи. Ще двоє мали проникнути в будинок та «вбити» гроші. Перед тим онук надав спільникам детальну інформацію про розташування кімнат та меблів у будинку, та докладно розповів про те, як швидко потрапити у приміщення. Напад вирішили вчинити вночі, коли господарі вже лягли спати. Близько другої години зло-

вмисники приїхали за вказаною адресою. Двоє нападників вдерлись у будинок, а водій та онук чекали біля автомобіля. Господарі будинку почули шум та прокинулись, проте вдіяти нічого не змогли, адже на них відразу напали та почали бити. Чоловіка, який намагався захистити дружинку, вони повалили на підлогу та почали душили, вимагаючи гроші. Налякана жінка віддала їм всі заощадження та золоті прикраси.

До речі, онук організував

напад, бо був переконаний, що у діда і баби є чимало грошей. Тож дуже розчарувався, коли розжився тільки 5 тисячами гривень, розповідають у черкаській поліції.

Нині всіх учасників затримано. Їм оголошено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 3 статті 187 (розбій) Кримінального кодексу України. Трьом підозрюваним обрано міру запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, наразі вирішується питання обрання міри запобіжного заходу останньому учаснику розбійного нападу.

Санкцією статті передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до дванадцяти років із конфіскацією майна. ■

напад, бо був переконаний, що у діда і баби є чимало грошей. Тож дуже розчарувався, коли розжився тільки 5 тисячами гривень, розповідають у черкаській поліції.

Нині всіх учасників затримано. Їм оголошено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 3 статті 187 (розбій) Кримінального кодексу України. Трьом підозрюваним обрано міру запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, наразі вирішується питання обрання міри запобіжного заходу останньому учаснику розбійного нападу.

Санкцією статті передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до дванадцяти років із конфіскацією майна. ■

■ ОБВА!

«Вовки» — провокатори

Швейцарські розвідники знайшли російський слід у заворушеннях

Тетяна МІЩЕНКО

Федеральна служба розвідки Швейцарії (NDB) повідомила, що у Берні, Цюриху та Лугано російські структури створили мережу спортивних організацій бойових мистецтв, яка тренує нелегальні бойові групи з російського бойового мистецтва «Система».

З'ясувалося, що на так звані «семінари» у Швейцарію прилітають колишні бійці підрозділів російських спецслужб. Метою створення та використання таких груп є провокування нестабільності у різних точках Європи.

Зокрема, французькі правоохоронці виявили, що обличчя окремих ініціаторів масових заворушень «жовтих жилетів» у Парижі раніше вже були зафіксовані зовнішнім відеоспостереженням на протестах у Марселі. Зазвичай вони професійно підбурюють натовп до радикальних дій, миттєво зникаючи перед зіткненням протестувальників із кордоном поліції. Це свідчить про професійну підготовку провокаторів.

Логотип бойових клубів — голова вовка — пов'язує структури з компаніями московської Wolf Holding (Рязов Денис Юрійович — керівник бойових програм, Олександр Залдостанов — фронтмен), пише «Український інформаційний простір».

Тим часом прес-секретарка Федеральної служби розвідки Швейцарії К.Боорен заявляє, що з будь-якою шпигунською діяльністю боротимуться власними силами. ■

■ ДОБРА СПРАВА

Здолати хворобу!

На порятунок зібрано 150 тисяч євро

Людмила НІКІТЕНКО

Обнадійлива новина від батьків 8-річного Діми Бойка з черкаського міста Сміли, який бореться з важкою недугою. Наразі зібрано кошти для того, аби хлопчика прооперували італійські лікарі. Вже є вся необхідна сума — 150 тисяч євро.

«Надійшла інформація від людини, яка закрила рахунок у клініці Діми, чому ми дуже раді. Ми вдячні всім добрим людям, які нас підтримували і які нам допомагали», — повідомили батьки Діми Бойка.

«Це найкраща новина. Дякую всім! Лишилось молитися за Діму, аби все пройшло успішно», — говорить «УМ» черкаська журналістка Юлія Фомічова, яка була однією з організаторок збору коштів на порятунок Діми Бойка.

Наразі маленький пацієнт зі своєю мамою Віталіною вже в Італії. За її словами, Діму лікують в інституті Джанніна Газліні у місті Генуя. Стан хлопчика стабільно критичний.

«Наразі лікарі проводять обстеження. До пересадки кісткового мозку ще довго. Спочатку потрібно стабілізувати стан Діми і підготувати його», — каже мама хлопчика і просить молитися за її сина, який обов'язково переможе хворобу. ■

■ АРТ-ПРОСТІР

Ти в моєму полоні

Науковий журнал нагадує про гендерну рівність

Тетяна МІЩЕНКО

«У них вийшло. Вийде й у тебе!» — такий оптимістичний слоган обрав для нового мистецько-просвітницького проекту «Жіноча справа» молодий український журнал про науку «Куншт». Його суть — у стилі видання, яке обрало за назву маловживане слово, що має кілька значень: малюнок, картина, прикраса; умілість, мистецтво, жартиливий твір, майстерність і навіть фокус (польське kunszt).

«Жіноча справа» нагадала, що нині відомим усьому світу винахідницям Марії Склодовській-Кюрі, Розалінд Франклін, Лізі Майтнер торувати шлях до науки довелося у часи, коли жінкам ще не всюди дозволяли вступати до вищих навчальних закладів чи займати посади. Ще відносно недавно бути доктором наук для жінки вважалося непристойним! Утім, всупереч усім стереотипам, достойниці показали світу на що здатні.

Скажімо, заборона на вступ жінок до Варшавського університету не дозволила Марії Склодовській отримати вищу освіту в рідній Польщі, тож вона вступила до паризької Сорбонні, щоб вивчати фізику. Там вона познайомилася з П'єром Кюрі — професором фізики та майбутнім чоловіком. У 1898 році вони разом почали досліджувати радіоактивні сполуки. Кюрі при-

пустила, що в урановій руді міститься невідомий елемент — так Марія і П'єр Кюрі відкрили полоній і радій, а через кілька років подружжю вдалося виокремити радій з урану.

У 1903-му Марія захистила докторську дисертацію у Сорбонні. Того ж року подружжя Кюрі разом із фізиком Анрі Беккерелем отримали Нобелівську премію. Ще через певний час Марія почала викладати в університеті, ставши першою жінкою, що отримала цю посаду в Сорбонні. У 1911-му вона отримала другу Нобелівську премію з хімії. До речі, старша донька двічі лауреатки — Ірен Кюрі — повторила успіх матері: у 1935 році її відзначили Нобелівською премією з хімії за синтез нових радіоактивних елементів.

Згадати в Україні про визначних жінок, чий цілеспрямованість і розум мають слугувати прикладом для сучасниць, пропонують — одягнувши футболку зі стильними зображеннями достойниць і ненудними написами. Ліза Майтнер в опатній смугастій сукні і червоному капелюшку — перша жінка-PhD в галузі фізики, яка відкрила ядерний розпад, що став поштовхом для створення ядерної зброї. Тому і слова поряд: «Що не зроблю, усе — бімба». Футболка з Марією Склодовською-Кюрі у чорно-білому вбранні, яка з про-

Такою лауреатку двох Нобелівських премій Марію Склодовську-Кюрі у проекті «Жіноча справа» зобразила художниця Мирослава Скіра.

Фото з сайту gifts.kunsht.com.ua.

бірками у руках примостилася на блакитному кріслі біля кількох портретів на стіні, — з написом «Ти в моєму полоні». Розалінд Франклін, що займалася дослідженням розмірів молекули ДНК, — на зображенні уся сонячно-жовта і зі словами «Я така — бо ДНК».

Ілюстрації з науковицями створювала випускниця Львівської національної академії мистецтв Мирослава Скіра. Раніше молода художниця у рамках стипендіальної програми міністра культури і національної спадщини Республіки Польща Gaude Polonia у Варшавській академії мистецтв зробила серію графіки різними техніками. Мирослава заявила про себе як талановита ілюстраторка книжок і журналів. ■

ПРЯМА МОВА

«Українці дадуть собі раду без вказуючого перста Московії»

Президент Петро Порошенко на святкуванні 150-річчя «Просвіти» закликав співвітчизників не допустити реваншу проросійських сил

Інна СТЕПАНЧУК

Минулої суботи у Львові святкували 150-річчя створення Всеукраїнського товариства «Просвіта». Основна частина урочистостей відбулася у Львівській опері за участю Президента України Петра Порошенка. Понад півгодинний виступ глави держави не раз зривав бурхливі оплески в залі, адже головними ключовими темами його промови були мова, церква та сьогоднішня боротьба за незалежність.

Про «Просвіту»

«Нас збирала у цій залі визначна дата. Рівно 150 років тому, 8 грудня 1868 року у Львові було засноване Товариство «Просвіта». Абсолютно без перебільшення можна сказати, що ця дата і ця назва назавжди вписані в історію державотворення. Бо та подія означала створення нашої національної домівки поверх тогочасних кордонів, коли наша Вітчизна була ще поділена між різними імперіями. Імперії згодом впали. А ми були, ми, українці, є і ми будемо», — звернувся Президент до присутніх.

Глава держави зазначив, що зусиллями діячів товариства зводилося на ноги українське громадянське суспільство, народжувалася сучасна нація: «Засновувалися різноманітні спілки та рухи. Масово відкривалися бібліотеки, школи та публічні читальні. Працювали курси навчання для неписьменних, друкувалися книги та підручники. Було започатковано діяльність народного театру, музеїв та друкарень, різних курсів і шкіл. Проводилися народні свята, з'їзди і краєзнавчі походи. Вихована «Просвітою» патріотична молодь готувалася взяти до рук зброю для боротьби за незалежність України. З товариством пов'язане створення «Соколу», «Січі», «Пласту».

Про армію

За словами Президента, на збереження і переданих новому поколінню історичних прикладів героїзму в боротьбі за незалежність України вчимо зараз і нову українську військову. «В Україні є нова армія — добре підготовлена, оснащена зброєю, професійна, патріотична, з умінням достатнім, щоб стримати російську агресію. Вона вже входить до числа найкращих армій Європи, перехо-

Під час урочистостей у Львівській опері.
Фото з «Фейсбука».

дить на стандарти НАТО, набуває досвіду і вміння перемагати», — сказав він.

Президент додав, що цього року офіційним вітанням наших Збройних сил стало: «Слава Україні! Героям слава!». «Це неймовірна гордість, яку ти відчуваєш за свій народ. І вчора, коли я приймав великого друга українського народу Президента Литовської Республіки Далю Грібаускайте і ми обходили стрій Почесної варті Президент звернулася до наших воїнів: «Слава Україні!», — нагадав глава держави. «Ці слова об'єднують нас з усіма поколіннями, які боролися за самостійну Україну», — сказав він. — І лише агресор — Росія — надсилає то до Німеччини, то до Литви протести: а чому це їхні лідери вітаються «Слава Україні»?

Про мову

Президент наголосив на важливості забезпечення розвитку і захисту української мови. «Не вкладається в голову, як же сталося, що вже в незалежній Україні українській мові пробиватися крізь вікові шари тотальної русифікації випало так важко? Як у незалежній Україні міг бути ухвалений закон в одному логічному ряду з Валуєвським циркуля-

ром та Емським едиктом. Природно, що Конституційний Суд скасував той закон від 2012 року», — зауважив Петро Порошенко. «Верховна Рада в першому читанні ухвалила законопроект «Про забезпечення функціонування української мови як державної». Він дійсно потрібен, хоча скажу чесно, я не був прихильником того, щоби його розгляд відбувся в переддень виборчої кампанії. Не хочу, щоб хтось спекулював на цій темі. Бо мова — це точно не тема для спекуляцій», — зауважив глава держави. — Бо стратегічний для України закон має бути позбавлений будь-якої кон'юнктури. Закон про українську мову має бути на віки, на століття, на покоління українців».

Про церкву

«Томос про автокефалію — це ще один акт проголошення незалежності України. І саме тому це так важливо. І не тільки для вірян цієї церкви. Це важливо для кожного українця. Бо ми з вами ще один стовп української незалежності створюємо», — наголосив Петро Порошенко. Глава держави додав, що автокефалія — це державницьке питання, це питання нашої незалежності. «Врешті-решт, це є питання нашої національної безпеки. Саме

під цим кутом слід розглядати інші аспекти гуманітарної політики, які віддаляють нас від імперії, від колоніального минулого, які зміцнюють національну ідентичність», — зауважив Президент.

Глава держави нагадав, що після того, як Синод Вселенського патріархату прийняв рішення щодо надання автокефалії українській церкві, в Росії негайно була скликана рада безпеки РФ з одним питанням — загроза Російській православної церкві в Україні. «Я впевнений у тому, що українці самі дадуть собі раду без вказуючого перста з Московії, від президента Росії і від Кирила», — наголосив Петро Порошенко. Він підкреслив, що для українців є неприйнятним, коли у храмах відбуваються молитви за російську владу, за російських військових, які щоденно вбивають українців.

Про курс на Європу

«Завдяки перемозі Революції гідності Україна зробила вирішальний крок до свого майбутнього. Високопосадовці ЄС, лідери країн-партнерів і союзників не раз наголошували, що за чотири роки Україна наблизилася до Євросоюзу більше, ніж за попередні 23. На Брюссельському саміті НАТО цього року всі глави держав та урядів Альянсу, які брали слово, твердо закликали надати перспективу членства для України і Грузії. Це вони підтвердили ухвалене ще у 2008 році в Бухаресті рішення, що двері Альянсу для України відчинені», — наголосив Президент.

Він нагадав слова Миколи Хвильового: «Геть від Москви! — Дайош Європу». «Геть від Москви!» — це безвіз, який є рубіконом, остаточно «процавай» Російській імперії та Радянському Союзу. «Геть від Москви!» — це Томос. «Геть від Москви!» — це сильна українська армія. «Геть від Москви!» — це відмова від російського газу. Чомусь попередня влада боялася йти на ці кроки», — зазначив Петро Порошенко. «Геть від Москви!» — це україномовний культурний продукт. «Геть від Москви!» — це повернення до власної історії», — сказав Президент. Глава держави наголосив: «Геть від Москви!» — це є моя пропозиція, яка внесена до Верховної Ради із закріплення курсу до ЄС та НАТО в Конституції України, як невідворотного процесу. Бо ми розуміємо, що лише членство в Європейському Союзі та НАТО незворотно й остаточно гарантує нашу незалежність від Росії».

Водночас Президент підкреслив: «Але, на жаль, це чітко розуміють і наші вороги. Тому вони планують реванш на президентських і парламентських виборах, щоб заблокувати наш рух до Європи. А якщо пофортує — так ще й розвернути Україну назад». «Запобігти такому сценарію — це священний обов'язок всіх українських патріотів. Я сам зроблю для цього все можливе. Але в цій боротьбі дуже розраховую на вашу підтримку, кожного з вас. Бо це спільна, загальноукраїнська, справа. І спільна, загальноукраїнська, відповідальність», — наголосив Президент. ■

ТАКІ СОЮЗНИКИ

Олігарх із трьома кандидатами

Тимошенко уклала союз з Коломойським проти Порошенка

(Інтернет видання «politiko.ua»)

Українські олігархи кожен у свій спосіб намагатимуться вплинути на результат президентських виборів, зокрема Ігор Коломойський уклав союз з Юлією Тимошенко, і це не єдина його «політична інвестиція», пише у своїй публікації на сайті «Газети по-українськи» відомий західний політолог українського походження Тарас Кузьо.

Коломойський, який, до речі зараз постійно перебуває за кордоном, отримав серйозний удар від держави — його позбавили контролю над компанією «Укрнафта» та «Приватбанком». Щодо останнього, то упродовж 2005-2016 років через «Приват» було

«відмито» 5,6 мільярдів доларів.

«Сьогодні Коломойський підтримує трьох кандидатів. Комік Володимир Зеленський і лідер фейкової націоналістичної партії «УКРОП» Олександр Шевченко грають роль спойлерів і технічних кандидатів. Водночас головний союз, спрямований проти Порошенка, Коломойський уклав із Тимошенко. Не дивно, що найпопулярніший телеканал України «1+1» нещадно критикує чинного Президента», — пише Тарас Кузьо.

Цікаво, що комік Зеленський не гребує підробітками на олігархічних корпоративах прямо у той час, коли на підконтрольному Коломойському телеканалі «1+1» його називають

ледь не одним з головних претендентів на посаду глави держави та, відповідно, головнокомандувача української армії. Відома журналістка Софія Кошкіна повідомила, що Зеленський нещодавно розважав гостей на дні народження олігарха Ігоря Суркіса, власника київського «Динамо», теж близького до Коломойського. Його гонорар склав 110 тисяч доларів. «Уявляєте, потенційний кандидат у президенти розважає українську «знать», яка жує, чвакає, випиває та хіхікає при цьому», — написала Кошкіна.

Утім Тарас Кузьо вважає, що головне суперництво на виборах розвернеться саме між Петром Порошенком та Юлією Тимошенко. ■

НОВИНИ ПЛЮС

Експертизу в справі Майдану завершено

Генеральна прокуратура України завершила експертизу у справі про злочини на Євромайдані. Про це повідомив Генеральний прокурор Юрій Луценко. «Ми завершили експертизу у справі тих осіб, які віддавали, за версією слідства, наказ розстріляти мирний Майдан. Відтак на початку наступного року ми завершимо слідство, зможемо пред'явити суспільству, підозрюваним, а пізніше і звинувачуваним, докази того, що саме Янукович, Захарченко, Якименко, Шуляк, відповідно, президент, керівник СБУ, МВС, Внутрішніх військ та їхні підлеглі віддали злочинні накази, через які на Майдані загинуло більше 100 осіб, більше півтори тисячі були поранені», — сказав він. Генпрокурор вважає, що «цей суд стане найочікуванішим процесом за останні роки».

Покарані за псевдовиборами на Донбасі

Відчора набуло чинності рішення про запровадження санкцій ЄС проти 9 організаторів псевдовиборів на окупованому Донбасі, повідомляє УНІАН із посиланням на Офіційний журнал Євросоюзу. Під санкції ЄС потрапили маріонетки Кремля на окупованих районах Донецької і Луганської областей, зокрема, Ольга Позднякова, Олена Кравченко, Леонід Пасічник, Володимир Бідьовка, Денис Мірошніченко, Олександр Найденко, Володимир Висоцький, Максим Свідченко та Катерина Терещенко. Цим особам заборонено в'їзд до ЄС, також будуть заморожені їхні активи на території Єврозони.

ВІДДІЛ КАДРІВ

Іще одна фрау

За кермом Німеччини знову жінка: на з'їзді ХДС обрали наступницю Ангели Меркель

Ігор ВІТОВИЧ

Минулої п'ятниці на з'їзді правлячого в ФРН Християнсько-демократичного союзу (ХДС) новим главою цієї партії обрано Аннегрет Крамп-Карренбауер. Під час голосування вона несуттєво випередила свого головного суперника — колишнього голову фракції християнських демократів Фрідріха Мерца, отримавши 51,8% голосів членів партії. У німців настають «тяжкі часи», оскільки проблеми з вимовою складного імені та прізвища ймовірно наступної канцлерки ФРН мають навіть досвідчені диктори німецьких радіо- та телестанцій. Для спрощення її часто називають АКК — як аббревіатуру її імені і прізвища, повідомляє «Німецька хвиля».

Схожа на Меркель

Новообрану очільницю Християнсько-демократичного союзу вважають довірливою особою Ангели Меркель. Великих змін у політиці ХДС від неї не очікують. Це стосується і українського питання, що є приємною новиною для України.

Крамп-Карренбауер до нині обіймала ту саму посаду, з якої 20 років тому почала сходження до канцлерського крісла і сама очільниця уряду: генеральної секретарки партії ХДС. Подібність між ними разюча, і багато хто вважає АКК мало не копією Меркель: так само далека від пафосу і прагматична, тільки дещо молодша: канцлерці в цьому році виповнилося 64 роки, АКК — 56.

Партійний злет АКК виявився навіть стрімкішим, ніж у випадку Меркель. Нинішня канцлерка очолила ХДС після двох років перебування на посаді генеральної секретарки, тоді як Аннегрет Крамп-Карренбауер зійшла на найвищу партійну сходинку дуже швидко. Лише у лютому 2018 року вона обійняла посаду генеральної секретарки, а вже за 10 місяців очолила партію. Хоча новачком у політиці її точно не назвеш. Крамп-Карренбауер, мати трьох дітей, має партійний трьохквот ХДС з 18 років, вже кілька десятиліть вона обіймає керівні посади на земельному та федеральному рівнях, а до посади генсе-

ка партії керувала федеральною землею Саар.

Вважається, що серед усіх кандидатів, які боролися за найвищий партійний пост у ХДС, ближче за всіх до Меркель за політичними поглядами саме АКК. Її називають прагматичним політиком, схильною до спокійного аналізу та політичної далекоглядності. Критики називають АКК «міні-Меркель» або «Меркель-2». Сама пані Крамп-Карренбауер змушена була заявити, що у ній немає нічого «міні», адже вона 56-річна жінка з трьома дорослими дітьми, а за плечима має власну серйозну політичну кар'єру.

І все ж Крамп-Карренбауер — політик більш консервативний, ніж нинішня канцлерка. Сама вона це, щоправда, формулює інакше, називаючи основою партійної ідеології «християнське уявлення про людину» і не бажаючи перетворення ХДС на «просто консервативну партію». Слово «християнський» в поєднанні з «демократом» для АКК — важливий атрибут. Приміром, вона була проти рішення одного з місцевих судів, який постановив прибрати хрест із зали, де проводять судові засідання. Християнський символ — «нагадування про смирення» і про те, «що людина — не вінець творіння». Крамп-Карренбауер — ревна католичка і членкиня

Крамп-Карренбауер і Меркель мають багато спільного.

Центрального комітету німецьких католиків. Рішення Бундестагу про визнання одностатевих шлюбів, до якого приєдналися багато її однопартійців, вона не підтримала, вважаючи, що мусить бути чітка межа між традиційним шлюбом чоловіка та жінки та іншими формами спільного життя партнерів з дітьми. Зокрема, вона висловлювала занепокоєння щодо надання повних прав на усиновлення для одностатевих пар. АКК також виступає за суворіші обмеження щодо абортів.

«З Москвою треба жорсткіше»

Аннегрет Крамп-Карренбауер мешкає у місті Пюттлінген (де й народилася) із чоловіком Гельмутом Карренбауером, з яким вони разом уже 34 роки. Пан Карренбауер залишив роботу інженера, щоб піклуватися про трьох синів подружжя, поки дружина займалася політичною кар'єрою.

Крамп-Карренбауер підтримує політику санкцій за дії Росії у Криму і на Донбасі і «подругою Путіна», схоже, не стане. У питаннях зовнішньої політики Аннегрет Крамп-Карренбауер чітко тримається у фарватері канцлерки Меркель. Принаймні до категорії німецьких політиків, які «розуміють Путіна», вона явно не належить. Зокрема, у неї неоднозначне ставлення до дій Кремля в Україні. «Крим анексований Росією з порушенням міжнародного права — це факт, — наголошує вона. — На сході України Росія підтримує сепаратистів — це факт, десятки українських солдатів загинули — це факт, полове населення Донбасу

змушена була тікати — це факт, цілі регіони спустошені — це теж факт».

Крамп-Карренбауер, виступаючи в ток-шоу на німецькому телеканалі ARD, висловилася за посилення санкцій проти Росії за її дії в Керченській протоці. Як перший крок, заявила вона, «слід однозначно дати зрозуміти, причому найкраще разом зі США, що Азовське море не є внутрішньою акваторією Росії і має залишатися відкритим для міжнародного судноплавства». А другим, на її думку, могла би стати заборона для російських суден, що приписані до портів у Азовському морі, заходити в порти країн Європейського Союзу та США. Пані Крамп-Карренбауер додала, що після захоплення Росією українських кораблів Німеччина має зайняти більш жорстку позицію стосовно Москви, зокрема, переглянути своє ставлення до газопроводу «Північний потік-2», зменшивши його пропускну можливість.

Водночас АКК має дуже прагматичний підхід до економічних інтересів Німеччини, так само, як і Меркель, воліє відділяти політику і економіку. Попри жорстку позицію у відношенні до Росії і чітку підтримку санкцій, Крамп-Карренбауер, так само як і канцлерка, не вважає за доцільне ставити під питання саму добудову другої нитки «Північного потоку». Вона, як і Меркель, обіцяє не забувати про інтереси України як транзитера газу і в разі потреби вважає за можливе через ЄС домагатися обмеження обсягів надходження російського палива. ■

ЇХНІЙ ВИБІР

«Мій крок» у владу

Блок Пашиняна переміг на позачергових виборах

Ігор ВІТОВИЧ

Очолований виконувачем обов'язків прем'єр-міністра країни Ніколом Пашиняном виборчий блок «Мій крок» здобув упевнену перемогу на недільних позачергових виборах у Вірменії, здобувши 70,43 відсотка голосів виборців. Про це повідомила вчора Центральна виборча комісія Вірменії за підсумками обробки 100% бюлетенів, інформує агенція «Інтерфакс».

Також у новий парламент Вірменії проходять партія бізнесмена Гагіка Царукяна «Прогресоюча Вірменія» (вона здобула 8,27 відсотка голосів) і партія «Світла Вірменія» з 6,37 відсотка голосів виборців. Жодна з інших політичних сил, що брали участь у парламентських перегонах, не набрала більше двох відсотків голосів. Явка на позачергових парламентських виборах у неділю, 9 грудня, стала найнижчою у Вірменії за останні кілька років. У голосуванні взяло участь 48,63 відсотка виборців.

Загалом за місяць в парламенті Вірменії змагалися 11 політичних сил — два блоки і дев'ять партій. Вибори відбулися за пропорційною (партійні списки) і рейтинговою (мажоритарною) системами. Прохідний бар'єр для партій становив 5 відсотків, для блоків — 7 відсотків. Парламент Вірменії складатиметься зі 105 депутатів. Для формування стабільної парламентської більшості необхідно 54 відсотки місць у парламенті.

Передвиборча кампанія була безпрецедентною — на її проведення кандидатам у депутати було відведено лише 12 днів. Щоб домогтися розпуску попереднього парламенту і провести дострокові вибори, прем'єр-міністр країни Нікол Пашинян подав у відставку, після чого парламент двічі не обрав прем'єра і, відповідно до Конституції, був розпущений.

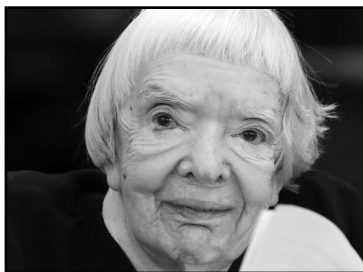
Відтак колишня правляча Республіканська партія Вірменії та її союзники не будуть представлені в парламенті. Тепер Пашинян отримав парламентську більшість, яка дасть йому змогу реалізувати програму боротьби з корупцією та реформування економіки. Після того як Пашинян став головою уряду, багатьом колишнім чиновникам і їхнім родичам уже були висунуті обвинувачення. ■

Олег БОРОВСЬКИЙ

ВТРАТИ

Мама російських правозахисників

Пішла з життя дисидентка Людмила Алексєєва

Людмила Алексєєва.

сєєва була в рядах найбільш непримиренних критиків використання російською армією сили на Північному Кавказі, відправки в район бойових дій призовників, військових злочинців, скоєних під час конфлікту.

Усе своє життя Людмила Алексєєва боролася за те, щоби громадянські права та права людини не порушувала влада

СРСР, а пізніше — Росії. Алексєєва народилася у Криму, дитинство провела у Москві. Після завершення Другої світової війни вона включилася у дисидентський рух у СРСР, через свою діяльність була змушена

виїхати з Радянського Союзу. Довго мешкала у США, де співпрацювала з «Голосом Америки» і «Радіо «Свобода» та займалася дослідженням правозахисних рухів у СРСР. До Росії Алексєєва повернулася 1993 року.

Вона говорила, що «не може жити без своєї дорогої Москви»: «Я впевнена, що мені надзвичайно поталанило — за мого життя стався цей несподіваний розпад Радянського Союзу. Завдяки цьому мені вдалося повернутися з Америки на мою батьківщину. Тому що якою б вона не була — це моя батьківщина, і я хочу тут жити. Але ж коли ми виїжджали в еміграцію, ми виїжджали назавжди».

Правозахисниця критикувала політику Володимира Путіна і виступала проти російської агресії в Грузії та Україні. Вона була співаторкою листа російських інте-

лектуалів до поляків, в якому росіяни просили вибачення за Катинський злочин. Людмилу Алексєєву називали «мамою російських правозахисників», а друзі зверталися до неї просто «бабуся Люда». Відсутність озлобленості — одна з якостей, яка відрізняла її від багатьох російських опозиціонерів і критиків влади. Не скокуючись на образи, Людмила Михайлівна називала речі своїми іменами: злочини — злочинами, а підлість — підлістю. Цього виховання за життя Алексєєвої явно не вистачало багатьом її опонентам.

Алексєєва була лауреаткою багатьох престижних премій, зокрема, премії Андрія Сахарова парламенту ЄС і премії Вацлава Гавела Ради Європи, лауреатом інших численних нагород, зокрема французького ордена Почесного легіону. ■

Юрій ПАТИКІВСЬКИЙ

■ ІНФРАСТРУКТУРА

Локомотив на Захід

Україна активно розвиває інфраструктурні проекти з європейськими державами, у тому числі запускає нові пасажирські потяги до Польщі та Угорщини

Пасажиропотік між Україною та сусідніми державами на заході, зокрема з Польщею, здається, не в змозі забезпечити ні автобусний транспорт, ні широка мережа авіадискаунтерів і навіть традиційні авіаперевізники, які часто пропонують доволі прийнятні ціни. Ні, тим паче, залізничники, хоча популярність порівняно нового продукту — потяга «Інтерсіті» «Київ—Пшемисль» — виявилася несподіваною навіть для оптимістів. Утім, саме залізничники планують заповнювати нові ніші.

У Mukacheve, а не Munkacs

Минулими вихідними у свій перший рейс вирушив довгоочікуваний потяг «Мукачево—Будапешт», відкриття якого чекали вже два роки. Давно анонсований маршрут мав почати працювати ще влітку, але тоді Міністерству інфраструктури не змогло стартувати вчасно.

Новий потяг — мав бути схожим на мегапопулярний «Інтерсіті» «Київ—Пшемисль», тобто митне і прикордонне оформлення мало відбуватися під час руху потяга. Втім у розкладі передбачена годинна стоянка на угорському кордоні у місті Захонь. Але навіть попри це час курсування із Закарпаття до столиці Угорщини не перевищуватиме 7 годин. Що значно швидше, ніж автобусами, з урахуванням багатогодинних черг на кордоні.

У свій перший рейс поїзд стартував 9 грудня о 7:23 за центральноєвропейським часом з будапештського вокзалу Ньюоті. Ціна квитка в касі вокзалу становила 20,9 євро. Потяг назвали «Латориця» — таку назву має найбільша річка Закарпаття. Журналісти, які стали пасажирами першого рейсу, помітили важливий геополітичний нюанс: на навігації назва «Мукачево» транслітерується як Mukacheve, тобто на українській манер, хоча часто в Угорщині на дорожніх знаках використовується саме угорська назва міста Munkacs. В останньому варіанті назву дублювали лише на табло вокзалу.

У зворотному порядку, з Мукачева до Будапешта, поїхало лише 10 осіб: про запуск нового потяга не повідомляли, і більшість потенційних пасажирів про нього не знало. Наразі за цим сполученням курсуватиме один вагон — це робота в тестовому режимі, поки сторони зможуть відслідкувати попит. Але вже за кілька тижнів, якщо стане зрозуміло, що попит на цей потяг є, і він стабільний, залізничники додадуть ще один або два вагони. Передбачається, що з часом курсуватимуть три вагони, а це близько 200 пасажирів щоденно.

Із Мукачєвського нового потяга вирушатиме о 12.30 і о 19.37 за київським часом прибуватиме до Будапешта. У протилежний бік потяг вирушить о 8.23 (о 7.23 за європейським часом) із Будапешта і о 15.25 київського часу прибуватиме в Мукачево. Вартість квитків становитиме 680 гривень, або 20,9 євро. Квитки наразі не доступні на сайті Укрзалізниця, як, наприклад, проїзні документи на потяг до Пшемисля, а придбати їх можна тільки в касах вокзалів у Мукачєвому та в Чопі.

Існує невеличкий нюанс і на Мукачєвському вокзалі. Наразі новий потяг прибуває на додат-

Нині залізничники активно конкурують із авіакомпаніями та автобусними перевізниками за пасажирів до західних держав.

Фото з сайту expres.online.

ковий перон, що розташований за 500 метрів від основного. Для того, аби люди зорієнтувалися, на вокзалі залізничники встановили показники, які спрямовують у потрібному напрямку. Пов'язано це з тим, що поїзд курсує вузькою колією, яка закінчується поза межами залізничного вокзалу.

Із часом швидкісний «Мукачево—Будапешт» перебуватиме на головний перон — для цього залізничникам треба дотягнути вузьку колію до першої платформи Мукачєвського вокзалу.

Із колії на колію

Залізничники тим часом планують розпочати експлуатацію й інших давно не експлуатованих сталевих магістралей. Із українсько-польського кордону до Пшемисля, як відомо, пролягає так звана широка колія, що залишилася ще від часів Варшавської угоди. Також з українсько-угорського кордону до Мукачєво веде вузька, європейська, колія, яку й намагатимуться використати залізничники обидвох держав.

Такі ж випадки «заходів» колій певного розміру на «чужу» територію є і на польському прикордонні. Польська сторона, зокрема, зацікавлена у відновленні залізничного маршруту, що з'єднує населені пункти Підкарпатського воєводства, але проходить частково по території Львівської області. Йдеться про маршрут із Пшемисля через українські Нижанковичі та Хирів до польських міст Кросьценко, Устрики Долішні, Загуж, Сянок.

Раніше за цим маршрутом через територію України курсував пасажирський потяг «Варшава—Загуж». Ішов без зупинок, на території України в нього не здійснювались посадка—висадка пасажирів. Зараз ця колія залишилася частко-

во — лише на ділянці між Хирівом та Кросьценко, а далі до Нижанкович її «перешли» на наш стандарт, 1520 мм.

Ще наприкінці літа польська сторона назвала пріоритети розвитку інфраструктури Підкарпатського воєводства, серед яких і модернізація залізничної Ясло—Кросно, Сянок—Загуж—Кросьценко—Хирів—Перемишль. Інтерес української сторони полягатиме у тому, що після відновлення залізничної гілки Перемишль—Мальховіце—Нижанковичі з українських Нижанковичів можуть запустити поїзди до Перемишля. Передбачається, що після модернізації лінії Перемишль—Нижанковичі нею курсуватимуть рейкові автобуси, до трьох рейсів щодня.

«Це не складно буде реалізувати. З польської сторони вже є фінансування. Незабаром ми запустимо це сполучення», — зазначив міністр інфраструктури Польщі Анджей Адамчек.

Люблін, Вроцлав і далі

Нещодавно стало відомо, що залізничні відомства двох країн готуються запустити ще один потяг між Україною та Польщею — Львів—Люблін. Це має статися не пізніше червня 2019 року. Щоправда, технічна проблема перед залізничниками стоїть значно більша, ніж на шляху «Інтерсіті» до Пшемисля: широка колія на кордоні тут не переходить у вузьку.

«Ми плануємо запустити залізничне сполучення між Львовом і Любліном. Тут можливі три підходи. Перший — це пересадка пасажирів у вагони на широких рейках. Другий варіант — використання вагонів з автоматичною зміною ширини колії, щоб вони могли курсувати і польськими, і українськими коліями. Третій варіант — будівництво повністю нової колії. На нашу думку,

перший варіант — найвірогідніший. Ми вважаємо, що цей потяг може почати курсувати в червні 2019 року або не пізніше зими наступного року», — сказав Анджей Адамчек.

Тим часом із грудня нинішнього року Укрзалізниця відновлює безпересадковий вагон «Київ—Вроцлав». Свого часу існував навіть окремий потяг за цим маршрутом, але потім він не витримав конкуренції з автобусним сполученням — через високі ціни та порівняно невисокий попит, і його були змушені закрити. Сьогодні ж, як ми бачимо, ситуація розвивається у протилежний бік.

Тож, починаючи із 8 грудня, безпересадковий вагон курсуватиме у складі поїздів № 749/51-52/750: вирушатиме зі столиці України щодня о 14:07 і прибуватиме до Вроцлава наступного дня об 11:25. У зворотному напрямку вагон вирушатиме о 16:30 і прибуватиме до Києва наступного дня о 17:14 — із зупинками на станціях Львів, Перемишль, Краків і Люблін.

Назагал, за даними Укрзалізниця, з України курсує 40 міжнародних поїздів, із них половина — до країн Європи. Найпопулярнішим напрямком залишається Київ—Пшемисль. «У напрямку Польщі поїзд № 715 курсує завантаженим на 63%, а поїзд назад — на 77%. Загалом за 11 місяців цього року Укрзалізниця перевезла майже 300 тис. пасажирів до Пшемисля проти 150 тис. пасажирів — показника 11 місяців минулого року, — розповіли в УЗ. — Також великим попитом користується поїзд № 67 «Київ—Варшава», яким за 11 місяців цього року скористалися майже 27,5 тис. пасажирів, що на 14 тис. пасажирів більше, ніж за аналогічний період 2017 року. Поїзд у середньому заповнений на 81%». ■

■ А ТИМ ЧАСОМ...

Реконструюйтеся або до побачення!

Угорська лоукост-авіакомпанія «Візейр», яка із 2008 року здійснює рейси до України і зараз літає до столичного аеропорту «Київ», може перебазуватися у головне летовище держави «Бориспіль».

«Ми відкриті для нових пропозицій, тому проводимо переговори не тільки з «Борисполем», а й з іншими регіональними аеропортами», — заявив виконавчий директор «Візейр» Джозеф Вараді. За його словами, наразі в аеропорту «Київ» (Жуляни) існують деякі обмежуючі чинники для розвитку компанії.

«Наприклад, короткі злітно-посадочні смуги. Ми поступово переоснащуємо наш флот новими літаками Airbus A321», які більші за Airbus A320». Сьогодні «Жуляни» здатні приймати тільки «A320». Це питання потрібно буде вирішувати, тому керівництву потрібно буде інвестувати в аеропорт», — наголосив Вараді.

Свого часу, як ми пам'ятаємо, «Візейр» зіткнулася з труднощами, виконуючи рейс «Київ—Дубай»: недостатня довжина злітної смуги не дозволяла розганяти повністю заповнений літак. Відтак на далекі рейси перевізник продавав меншу кількість квитків.

Додатковий плюс для «візів», який може подарувати «Бориспіль», — змога пасажиром пересідати на літаки інших компаній та продовжувати свою мандрівку, не зайждаючи до міста. Тим паче у наступному році керівництво «Борисполя» обіцяє розконсервувати термінал F, який, власне, і проектувався для потреб лоукостерів. Передбачається, що саме там базуватиметься «Райянейр» після того, як збільшить кількість рейсів до столиці України.

Цілком можливо, що початок роботи цього терміналу дозволить менеджменту запропонувати дискаунтерам привабливі ціни за наземне обслуговування.

Для «Жуляни» новина буде неприємною: адже сьогодні авіакомпанія «Візейр» є базовим перевізником для цього аеропорту і генерує для аеропорту від 40% до 50% пасажиропотоку і доходів, залежно від пори року.

■ ДО РЕЧІ

Плюс безмежна кількість лоукостів...

Вихід Великобританії зі складу ЄС, цілком імовірно, матиме напрочуд позитивний вплив на розвиток українського авіаринку. Адже підписання угоди про «Відкрите небо», за якою працювати на вітчизняних лініях зможуть усі без винятку перевізники, на думку міністра інфраструктури Володимира Омеляна, може статися одразу наступного дня після Brexit.

«Я вдячний за активну позицію Франції щодо спільного авіаційного простору. Тому що фактично стримувальним елементом зараз є відсутність єдиного авіаційного простору між Україною та ЄС. Я дуже сподіваюся, що наступного дня після Brexit ми зможемо підписати цю угоду», — сказав він міністру транспорту Франції Елізабет Борн.

Це, до речі, нова дата можливого підписання закону про лібералізацію авіапростору. Адже раніше в уряді заявляли, що Україна і ЄС можуть вийти на підписання угоди про спільний авіапростір, необхідної лоукостам, уже в квітні 2019 року.

Перемовини про Європейський спільний авіаційний простір — двостороння угода між ЄС і третіми країнами, що встановлює спільні стандарти безпеки та лібералізує ринкові відносини у сфері авіації, дозволяючи ефективніше та безпечніше використання повітряного простору, завершилися в 2013 році. Але до підписання угоди справа не дійшла: вона виявилася заблокованою через конфлікт між Великою Британією та Іспанією щодо статусу аеропорту Гібралтару.

ЛОГІСТИКА

Зерноперевалка Азову знову запрацювала

Прохід суден з агропродукцією через Керченську протоку розблоковано

Оксана СИДОРЕНКО

Адміністрація морських портів України повідомила про новину: перевалка зерна на судна через порти Маріуполя і Бердянська відновлена і здійснюється у штатному режимі. Учасники Штабу з оперативного вирішення питань логістики у сільському господарстві минулого тижня обговорювали, як ефективно компенсувати період простою вантажів, спровокованого російською морською агресією проти України.

«Наші судна почали проходити в обидві сторони через порти Маріуполя і Бердянська. Порти працюють у штатному режимі, експортні відвантаження відбуваються за планом», — підтвердив перший заступник міністра агрополітики Максим Мартинюк. За словами начальника Служби з організації роботи пор-

Зерноперевалка Азову надолужує вимушений простій.
Фото з сайту gol.ua.

тів ДП «Адміністрація морських портів України» В'ячеслава Вороного, внутрішні робочі групи, створені для взаємодії морських портів і станцій Укрзалізниці, працюють у щоденному графіку. Всі необхідні питання вирішуються оперативно. На сьогодні в жодному з терміналів не оголошено конвенції (обмежень на прийом вантажів).

Станом на 4 груд-

ня перевалка вантажів морськими портами становила 37,2 мільйона тонн, що майже дорівнює минулорічному показнику за аналогічний період.

Тим часом українські порти на Азові планують збільшити перевалку вантажів майже на 800 тисяч тонн на рік. Для цього адміністрація морських портів України продовжує реалізацію проектів з днюпоглиблення. ■

НОВИНИ ПЛЮС

Зерна — під 70 мільйонів тонн

Завершується збирання урожаю-2018. За даними прес-служби Мінагрополітики, станом на кінець минулого тижня українські аграрії намолотили 69,3 мільйона тонн зерна з площі 14,6 мільйона гектарів (99 відсотків від загальної) при середній врожайності 47,4 центнера з гектара. З них зібрано: ранніх зернових та зернобобових — 34,3 млн. тонн із площі 9,9 млн. га при врожайності 34,8 ц/га; кукурудзи — 34,1 млн. тонн із площі 4,4 млн. га (97%) при врожайності 77,0 ц/га; гречки — 136 тис. тонн із площі 108 тис. га (99%) при врожайності 12,6 ц/га; проса — 78 тис. тонн із площі 51 тис. га (98%) при врожайності 15,4 ц/га. Крім того, технічних культур намолочено: соняшнику — 13,8 млн. тонн із площі 6,0 млн. га (99,8%) при врожайності 22,8 ц/га; сої — 4,4 млн. тонн із площі 1,7 млн. га (99%) при врожайності 25,8 ц/га; ріпаку — 2,7 млн. тонн із площі 1,0 млн. га при врожайності 26,1 ц/га. Цукрових буряків накопали 13,5 млн. тонн із площі 274 тис. га (98%) при середній врожайності 494 центнери з гектара.

Квоти вичерпали

На початок грудня вичерпано річні тарифні квоти ЄС на імпорту цілої низки українських аграрних та харчових товарів. Використані навіть обсяги додаткових торговельних преференцій, які надавались на період із 1 жовтня нинішнього до 30 вересня 2019 року на мед та оброблені томати. Як розповіла заступник міністра аграрної політики та продовольства України з питань європейської інтеграції Ольга Трофімцева, уже третій рік поспіль ми спостерігаємо зростання обсягів двосторонньої торгівлі в галузі АПК між Україною та ЄС у рамках зони вільної торгівлі. Українські виробники все активніше користуються імпорними тарифними квотами. Станом на 4 грудня ми повністю вичерпали обсяги фіксованих квот на український мед, солод та пшеничну клейковину, крохмаль, оброблені томати, виноградні та яблучні соки, пшеницю, кукурудзу, ячмінну крупу та борошно, вершкове масло та пасти, а також на м'ясо птиці. Додаткові торговельні преференції, що надаються за принципом «перший прийшов-перший обслуговується» та за ліцензіями, теж у повному обсязі вичерпані українськими експортерами. Стовідсотково вичерпані додаткові квоти на мед, оброблені томати, ячмінну крупу та борошно, кукурудзу, пшеницю м'яку, борошно та гранолу. Окрім цього, на 97,7 відсотка використано квоти на український часник та на 99,4 відсотка — продукти переробки солоду та крохмалю. Поки що залишаються не використаними торговельні преференції на такі товари, як цукрові сиропи, гриби, оброблена продукція з масла.

Орендарям про звірят

П'ятого грудня Кабінет Міністрів України ухвалив проект Закону України «Про внесення зміни до статті 17 Закону України «Про тваринний світ». Він передбачає врегулювання на законодавчому рівні питання, пов'язаного з правом використання рибогосподарських водних об'єктів при спеціальному використанні об'єктів тваринного світу. Зокрема, пропонується внести зміни до статті 17 Закону України «Про тваринний світ» у частині визначення необхідності надання в оренду водойм при спеціальному використанні об'єктів тваринного світу.

Витрати компенсують

Для підприємств, які візьмуть участь у першому колективному Павільйоні українських виробників харчової та сільськогосподарської продукції на FOODEX Japan 2019 (Японія), буде виділено фінансування для часткового покриття витрат. Фінансування покриває витрати представників компанії на авіаквитки, проживання в Токіо на період виставки та добові. На фінансову допомогу можуть розраховувати компанії, які відповідають класифікаційним вимогам ЄБРР та ФАО ООН як підприємства малого та середнього бізнесу з високим експортним потенціалом. У зв'язку з цим Мінагрополітики повідомило про виділення додаткових місць у Павільйоні та продовження реєстрації. Усі зацікавлені можуть звертатись до організаторів Павільйону (Consulting Integrated/COIN) за: тел. 097-891-35-26, e-mail: foodex@consultingintegrated.com.

На риболовлю до Атлантики

Держрибгентство запрошує підприємців до освоєння квот на вилов морського окуня в Атлантичному океані. За результатами засідання сорокової щорічної сесії Організації з рибальства в північно-західній частині Атлантичного океану (НАФО) України на 2019 рік виділили національну квоту на вилов морського окуня в обсязі 150 тонн. До встановлених промислових квот для груп Договірних сторін за статтею «Інші» вилов морського окуня, жовстохвостого камбали, білого хека, ската, кальмара здійснюється «за олімпійським принципом», без розподілу на національні квоти. Усі зацікавлені суб'єкти господарювання можуть долучитися до здійснення промислу в цьому регіоні. Звертається з об'єднаними пропозиціями та запитаннями можна за адресою відомства: 04053, м. Київ, вул. Січових Стрільців, 45-а, e-mail: darg@darg.gov.ua. Телефон для довідок: (044) 484-63-31. ■

СТАНДАРТИ

Знатимемо, що їмо

Українців інформуватимуть про харчові продукти так само, як і європейців

Олена ЯРОШЕНКО

Верховна Рада України прийняла Закон «Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів». Фахівці Державної служби України з питань безпеки харчових продуктів та захисту споживачів готували його разом з експертами Проекту Європейського Союзу «Вдосконалення системи контролю безпеки харчових продуктів в Україні».

«З прийняттям цього закону в нашій державі буде сформована нова культура інформування споживачів про харчовий продукт», — прокоментував рішення парламенту голова Держпродспоживслужби Володимир Лапа. За його словами, досі в нас частенько ставилися до споживача нешанобливо: наприклад, маркування на етикетку наносилося такими дрібними літерами, що навіть людині з гострим зором важко було розгледіти склад продукту. Закон також містить вимоги щодо виділення алергенів, передбачає збільшення шрифту на етикетці, зазначення країни чи місця походження харчового продукту, інформацію про замороження чи розмороження продукту, перелік усіх інгредієнтів, поживну цінність.

Керівник Проекту ЄС «Вдосконалення системи контролю безпеки харчових продуктів в Україні» Тоні Віл зазначає, що з набранням чинності закону українців інформуватимуть про харчові продукти, які продаватимуть у супермаркетах, магазинах, кіосках, ресторанах чи кав'ярнях, так само, як і європейців. «Маркування повинно містити лише правдиву інформацію, яку легко прочитати та зрозуміти і яка не вводить споживача в оману. Якщо продукт містить алерген чи якийсь інгредієнт, який може викликати непереносимість, то це обов'язково потрібно вказати. Відтепер, купуючи харчові продукти, український споживач зможе робити свідомий вибір», — каже Тоні Віл.

Ухвалений закон, за даними Держпродспоживслужби, стосується не лише маркування на етикетках, а й будь-якої інформації про харчовий продукт, наданої через рекламу, інтернет чи повідомлену споживачеві під час продажу, у тім числі й у місцях громад-

Відтепер складу продукту, вказаному на упаковці, українці зможуть довіряти.
Фото з сайту uanews.odessa.ua.

ського харчування. За умов дистанційної реалізації така інформація має бути доступною до моменту придбання продукту. Згідно з новим законом, відповідальний за надання інформації той оператор ринку, під найменуванням якого продається харчовий продукт. Встановлено правові та організаційні засади надання споживачам інформації про харчові продукти та загальні принципи і обов'язки операторів ринку з доведення цієї інформації до інших операторів ринку та до споживачів. З'явилися загальні положення до маркування харчових продуктів, дія яких може поширюватися на всі харчові продукти або на певні їх категорії. Крім того, закон встановлює окремі правила щодо маркування певних видів харчових продуктів. Визначено категорії обов'язкової інформації про харчові продукти та загальні вимоги до інформації про харчові продукти, аби дати споживачам можливість визначити і належним чином використовувати харчові продукти, та робити вибір, який відповідав би їхнім індивідуальним харчовим потребам. Уніфіковано правила надання споживачам інформації стосовно харчових продуктів, забезпечено правову визначеність та зменшено адміністративний тягар на операторів ринку, відповідальних за інформацію про харчові продукти. Запроваджено вимоги щодо надання точної, достовірної та зрозумілої для споживача інформації про харчові продукти. Закон стає логічною складовою нової системи безпеки харчових продуктів, яка базується на європейському підході «від лану — до столу». ■

ПЕРЕДПЛАТА-2019

Інтернет для всіх — газета для обраних

Поспішіть передплатити «Україну молоду» на наступний рік

«Україну молоду» у своїх відгуках і читачі — як зі столиці, так і з глибинки, — і колеги-журналісти оцінюють як головну національну газету держави. Редакція «УМ» і надалі намагатиметься бути гідною такої високої оцінки і вашої уваги, шановні читачі.

Нині закінчується передплата на «Україну молоду» на 2019 рік як за електронною версією Каталогу видань України «Преса поштою», так і за друкованим Каталогом видань України «Преса поштою».

Оформити передплату можна у відділеннях поштового зв'язку, в операційних залах поштамтів, у пунктах приймання передплати, на сайті УДППЗ «Укрпошта» www.ukrposhta.ua, ДП «Преса» www.presa.ua.

До наших постійних читачів ми традиційно звертаємося: якщо ви багато років передплатуєте «Україну молоду» — порадьте передплату і своїм родичам, друзям, сусідам, знайомим.

Передплатна вартість «України молоді» на 2019 рік:

на місяць — 62 грн. 62 коп.,
на квартал — 187 грн. 86 коп.,
на півріччя — 375 грн. 72 коп.,
до кінця року — 751 грн. 44 коп.

Передплатний індекс — 60970
Для організацій, юридичних осіб:

на місяць — 82 грн. 62 коп.,
на квартал — 247 грн. 86 коп.,
на півріччя — 495 грн. 72 коп.,
до кінця року — 991 грн. 44 коп.

Передплатний індекс — 01555

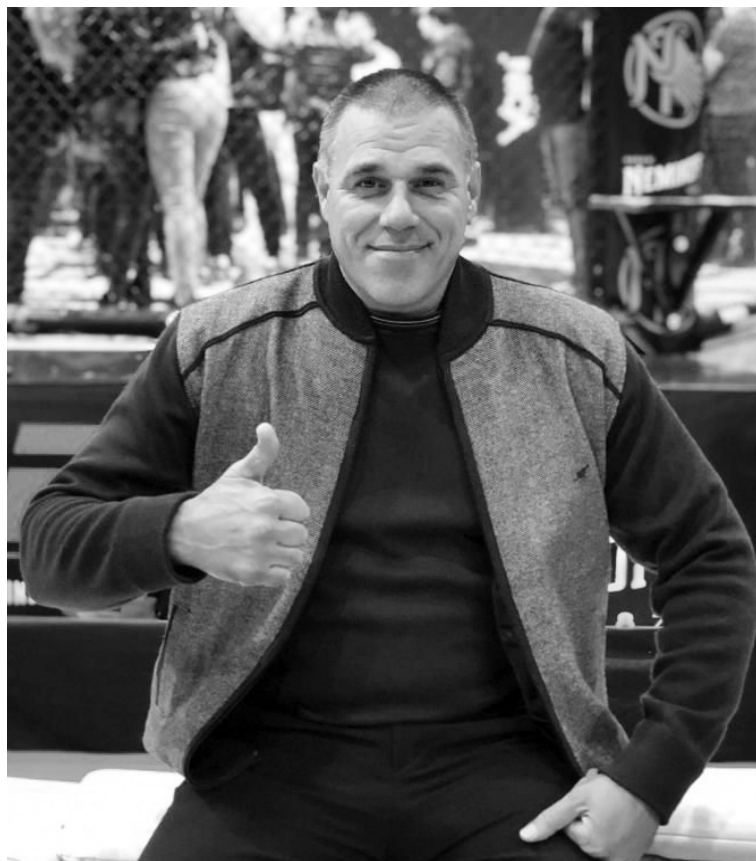
П'ятичний номер:

на місяць — 23 грн. 11 коп.,
на квартал — 69 грн. 33 коп.,
на півріччя — 138 грн. 66 коп.,
до кінця року — 277 грн. 32 коп.

Передплатний індекс — 49497

«Укрпошта» додатково за саму процедуру оформлення передплати бере: на місяць — 2 грн. 90 коп., на квартал — 6 грн. 70 коп., на півроку — 8 грн. 15 коп., до кінця року — 12 грн. 50 коп.

«Україну молоду» можна прочитати в усьому світі через партнерську мережу PressReader

Валерій Щетинін.
Фото з власного архіву.

Ірина КИРИЧЕНКО

Валерій Щетинін захищав Україну у полку поліції особливого призначення «Київ». Захищав і раніше — на Майдані. Захищає і зараз, намагаючись створити сприятливу атмосферу для ветеранського спілкування.

Його почуття справедливості абсолютне, як буває у людей абсолютний музичний слух, і воно здатне вести за собою, викликаючи довіру та зміцнюючи надію. Валерій про це знає і свідомий свого призначення — стверджувати норми здоров'я суспільства, у якому воїни та ветерани посідають чільне місце.

Ми розмовляємо з Валерієм про часи Майдану та про його воювання на Донбасі. Іхня з другом «Фартовим», Сергієм Веремеєнком, ідея про створення ветеранського середовища «Ветерано продакшн», де передбачене і навчання юнацтва, через свою актуальність вимагає найпильнішої уваги всього суспільства.

Все починалося з Майдану

■ Валерію, ви потрапили на Майдан із першого ж дня?

— Ні, мене просто не було у Києві. Якби був — одразу після побиття студентів і прийшов би. Я виїхав із Києва у 2011 році, у мене у Житомирській області від дідуся залишився будинок. Та саме у тому році змінилася моя свідомість, я вже бачив, що донецькі «менти» понаїжджали сюди і почали наводити свій «лад», а разом із ними приїхала всіляка «шущара» з якимись «корочками», — коли я з цим зіткнувся, то зрозумів, що мені нема чого у Києві робити, бо мене «скрутять» і відправлять у в'язницю. Пішли ми з дочкою купувати квіти до кіоску, а там продавчиня заплакана і поруч двоє високих хлопців із пивом, які вимагають у неї або шикарний букет, або двісті гривень. А я ще був цивільний, займався бізнесом, ніякого стосунку до силових структур не мав узагалі. Питаю цих здоровнів: «Хлопці, що трапилося, звідки ви взяли з такою манерою?». Вони мені тичуть якусь «корочку». Перепитую: «То й що?» — і звертаюся до людей: «Ви взагалі-то когось викликали?» Кажуть, викликали міліцію двадцять хвилин тому. Тут приїхала міліція на «жигулях», подивилася на ті «корочки» і не ціпає порушників. Потім уже над'їхали «беркути», повибивали у них пиво, скрутили, а я проходжу повз капітана чи майора з «жигулів» і чую, як він по телефону чітко говорить: «Тут двоє твоїх, треба з ними щось робити, що будемо вирішувати?». Тобто він уже з кимось із керівництва вирішує.

Тоді я подумав: якщо «менти» покривають таке ось «сміт-

тя», яке грабуватиме моїх батьків, тих, хто під руку трапляється, то я сам або сяду, або когось приб'ю. І тоді я виїхав до села, навів там лад, почав будуватися, завів господарство, я вирощував свиней — «в'єтнамців» з диким кабаном. Я там до 2013 року спокійно собі жив, навчився сам колоти свиней, я у 1992 році був м'ясником, руку знов набив, і все.

І я приїхав на Майдан, коли розпочався рух на Грушевського і почалася сутичка біля стадіону імені Лобановського. А у мене тоді син служив у Львові, у внутрішніх військах. Я біля стадіону підхожу до цих хлопців, а там юнаки стоять, як мій малий, вісімнадцять-дев'ятнадцять років, дивлюся, може, я його побачу, адже зараз почну метати з усіма бруківку, «коктейлі», — пройшовся їхніми рядами, сина не побачив. І — почалася сутичка, почали кидати «коктейлі Молотова», у нас почали стріляти. Наступного дня я поїхав із міста, потім приїздив до 7-ї сотні, це майбутній батальйон «Київ-1», періодично ми виходили на метро по вулиці Інститутській, там була крайня барикада, там ми чергували-ночували, я приїжджав періодично, через кожну добу.

19 лютого я побачив по телевізору, що наші пішли під Верховну Раду і відбувається найголовніша сутичка, і вже наших почали закидати світлошумовими гранатами. О 16-й годині я вже був у Києві. Наші спустилися до «Глобуса», а «беркути» стали на міст і з помповиків нас обстрілюють. А як тільки посунути, вони почали водометами на нас іти, а ми їх почали закидати спочатку бруківкою. Потім я перебіг до Жовтневого

■ ВЛАСНИЙ ДОСВІД

Валерій Щетинін: «закрили» я почав на війну

Майданівець, який служив на сході, розповідає про життя у Мар'їнці і Пісках, майбутні музей АТО і навчальні патріотичні центри

палацу. Протримався там, мабуть, до десятої години, я вже був весь білий, світлошумова граната, коли розривається, рве одяг. Ще дошкуляли кулі з помповика, та коли ти в ейфорії, у тебе адреналін, ти про це не думаєш, усі роблять одну роботу.

Далі я поїхав до сестри, наступного ранку здзвонився з Віталієм Сатаренком, це мій кум, далі перший комбат батальйону «Київ-1», приїхали на Майдан,

службу. За перші три дні все забезпечили, зробили оборону. Ми брали конкуруючу групу в полон в умовах, наближених до бойових. Нас закидали світлошумовими гранатами. Нас учили фізпідготовки, знімати розтяжки. Ми зробили бліндаж на дванадцять осіб, точно як партизани.

Із четвертого дня навчання ми почали звикати до бронжилетів — мішки у них носи-

добою спостерігали: якщо ти бачиш пересування техніки — зразу на блокпости повідомляеш, бойова тривога. У нас був план, як відходити або як атакувати.

За річкою прямо — сепари. Там ще червона будівля конюшні, і там вони жили. Метрів п'ятсот до них, напевно. А там через річку маленькі містки, і ми мали за ними спостерігати, адже сепари могли оточити нас із того боку, вони могли перейти й обстріляти нас з РПГ, прямо з приватного сектору.

■ У Мар'їнці є люди, з якими ви дружите?

— Так, там є сім'я: батько, мати і син — я можу приїхати до них, як до себе додому, я їм і з роботою допоміг там. Андрій, син, нам техніку ремонтував безкоштовно, і «Газель» нашу. Кажуть, коли війна почалася, у них грошей не було взагалі, а телеантена звичайна приймала тільки сепар-ТВ та Росію, так позичили дев'ятсот гривень і поставили собі «тарілку». Коли я до них приходив, вони казали: «Зараз, поки пригортається, на кухні сепар-ТВ подивися, а далі вже в кімнаті українське телебачення». По сепар-ТВ такі заставки, як ніби триває велика вітчизняна війна: «Сьогодні каратели обстріляли район Петровський, погинула бабунка!».

А потім ми поїхали до району Пісків. Спочатку на зачистку до одного з населених пунктів. Красногорівка, Курахово — цілі міста наркоманів та алкоголиків. І там доводилося наводити лад. Бойовики там були, які відвоювали. Ми усе це фільтрували.

■ Страшно з ними було жити місцевому населенню?

— Ні, мирне населення в основному підтримувало їх. Курахово, Мар'їнка, Красногорівка.

■ Чим вам запам'яталися Піски?

— Ми всімох заїхали до Пісків, на крайню позицію, зліва Правий сектор, наші, а через річку, метрів двісті, — все, сепарня. І мужики кажуть: треба щось робити, тому що приїхав здоровенний танк Т-90 і знімає усі верхні поверхи, б'є прицільно, нам потрібно було його зафіксувати, віддати до

«3 місцевого населення поступово деякі люди переходили на наш бік, вони бачили, що ми нічого поганого не робимо, а як що — так допоможемо. А так у 80-85% населення сепарські настрої».

коли там стріляли. Ми піднялися до Жовтневого палацу і почали зносити звідти донизу мертвих та поранених...

На початку березня 2014 року почали формуватися добровольці з'єднання. Формувався тоді батальйон міліції особливого призначення «Київ-1». Люди заїжджали, жили тоді ще у наметах на Майдані. А мій син «дембельнувся» тоді з армії, і я порадив йому піти до батальйону «Київ-1» інструктором, а внутрішні війська відпрацьовували там дуже серйозну науку (постійно бігали, стріляли, спаринги, тренування), а спочатку не розумів, чому, а зрозумів потім: вони готувалися до якихось силових дій.

Син прийшов з армії готовим фахівцем, реально міг навчити хлопців, що робити. Син уже в серпні почав працювати як цивільна людина.

Фронтіві шляхи солдата

■ Коли ви вирушили на фронт?

— Коли наших «закрили» в Іловайську, я почав збиратися на війну. За місяць розпродав господарство, що не продав — віддав сусідам. Пройшов медкомісію. Проходили підготовку в лісі, у межах Києва, ми там зробили свій табір, було нас чотирнадцять осіб, дві групи по семеро людей, два інструктори, посередині — штабний намет. Це як диверсійно-розвідувальні групи. Нас навчали, що у будь-яких обставинах ми маємо правильно поставити свою

ли, копали, здійснювали трикілометрові пробіжки, підтягувалися, віджималися. Далі ми відпрацьовували захоплення будівель зі зброєю. Блокпости ми зробили свій, відпрацьовували різні ситуації: «машина з дітьми», «машина з неадекватними людьми», «машина з підозрілими людьми», «знайти зброю». Я потім молодих хлопців навчав цього. І наприкінці ми бігали смуги перешкод.

І після Нового року, у січні 2015-го, я вже пішов на фронт. Перша поїздка була до Мар'їнки. Я не встиг навіть речі розкласти, комроти кричить: «Щека, шиккування!» Семеро людей вишикували, за десять хвилин виїзд до Мар'їнки, повне бойове екіпірування — у мене був автомат Калашникова, чотири ріжки, ПМ, кулемет ПКМ великий, чотири ящики зі стрічками. Нас завантажили до «Газелі», на «Газелі» стояв ДШК, і поїхали ми до Мар'їнки.

Там я приймав справи у свого старшого ще по лісу, «Німця», і я став старшим групи. Я пробув там дві зміни, чотирнадцять днів, тому що я там усе знав — і місцевих депутатів, і всілякі лазівки, звідки хто міг прийти. Там річка тече така маленька, а там уже — сепари, це танк звідти виїжджав і «клепав» по будівлі податкової адміністрації, на горіщі якої ми були в той час.

Податкова адміністрація — це будівля на три поверхи, четвертий — дах, і з даху ми ціло-

ДІЙОВІ ОСОБИ

Коли наших в Іловайську, збиратися

розвідки, до «Карлових Вар» (готель так називався), до села Карлівка, — і ми всю інформацію, що зняли безпілотники, віддали їм. Далі ми побачили, як наш танк пішов на об'їзд, дві «бехи» за ним. Потім доповіли, що завалили вони цей танк, ми були на сьомому небі... Є відео, де ми знімали цей танк, як ми його знайшли, — там за селом поле, а танк цей біля будиночка, майже з нього розміром, іще й сіткою накритий. А у полі видно, як він розвертався, які там смуги від гусениць. Так ми і вираховували цей танк.

А друзі бойові які у мене були! Якимсь прикривали нас із флангу Льоха із Гентюхом, і раптом Льоха командує «Стоп!» — не доходячи до дерева, зупинились, і тут з-за нього прилітає міна, вибухає. Гентюх каже: «Льоха як чує, він у цих Пісках жив, можна сказати. Розвідник, знає усі звуки війни».

А потім з розвідниками ми відпрацьовували навколо Пісків. Наших військових тоді не міняли по року-півтора, така була армія, що добровольці пішли і ніким їх було замінювати тоді, тоді як бойовики, вони ж місцеві, стежками ходили до себе додому, їли, пиячили на вихідних, а потім стежками поверталися назад і звідти вже — після відпочинку! — починали клепати. І ми з розвідкою відпрацьовували будинок за будинком, квартиру за квартирою, пакували їх та відвозили до Служби безпеки. «Нульові» села — це на «нулі», прифронтові — на самому «передку». З місцевого населення — поступово деякі люди переходили на наш бік, вони бачили, що ми нічого поганого не робимо, а якщо — так допоможемо. Проте у 80-85% населення сепарські настрої. У тій же Мар'їнці відсотків 10-15 були за нас. Там я місцевим депутатам давав розпорядження, що їм робити для нас. Наводили у місті лад. Місцеві мешканці дали мені позивний «Командант».

■ Тобто ви з притаманним собі почуттям справедливості наводили кругом лад для людей.

— Так. Особливо коли люди просять про допомогу. Так, піп забрав у людей паспорти. А «Німець», що був старшим до мене, написав заяву на нього, так цей панотець щез наступного дня, — забирали паспорти у матушки.

Люди, коли чули: «Київ-1», — розуміли, що хабарі ми не беремо, хорошим — хороше, поганим — погане.

Я був рядовим міліціонером, це я вже потім став старшиною полку. «Корочка» була потрібна для того, щоб видали зброю. І як представник МВС я мав пра-

во зайти до будь-якого будинку, там перевірити будь-яку квартиру. Боєць ЗСУ не міг зайти. А так ми з розвідкою відпрацьовували ці «нульовочки»-села, ми там здавали сепарів пучками.

А далі заїхали ми влітку до Красногорівки, саме у липні-серпні 2015 року, заїхали після «Німця», теж «нуль», нас було до двадцяти осіб, ми з мінометниками там працювали і прикривали тил. Ми провадили оперативну роботу. В основному мали вести диверсійно-розвідувальну роботу. У сепарів були «блукуючі міномети» — вони брали міномет, ставили на «Газель» і їздили селами, там же безвладдя, вони знали ці дороги, бо ж місцеві, знали, де стоять наші частини, і могли за пару кілометрів обстріляти частину, — ми їх цілими добами відстежували і перевіряли усі машини і підозрілі подвір'я.

«Люди, коли чули: «Київ-1», — розуміли, що хабарі ми не беремо, хорошим — хороше, поганим — погане».

У Красногорівці дуже багато наркоманів, ми відпрацьовували їх теж.

У Красногорівці постійні обстріли, мінометні були щодня. І місцеве населення на 85% сепаратисти.

Уже в Авдіївці ті люди, які переселялись до Росії, у них там родинне жорстке переплетіння з Росією, по поверненні розповідали, що ставились до них там дуже погано, як до «другого ґатунку». Деякі сім'ї розповідали, що їх брали там у рабство. Або давали кімнатку без опалення. І після такого ставлення люди поверталися додому і тепер вони такі проукраїнські там... Знайома сім'я — мати з сином — виїхали до Росії, а як виповнилося йому вісімнадцять років, забрали його до армії. Зараз навіть учасники референдумів — уже такі переконані українці. Одна жінка поміняла думку, хоча і на референдумі була, — а чоловік служив у 93-й бригаді. Випадки різноманітні були. Ось Льоха — у нього рідний брат служив на тому боці, а він із нами, розвідник, я чув, як він з братом розмовляв по мобільному телефону: суцільний мат, «я тебе вб'ю, зустріну тебе, завалю, сепар», — сам він росіянин, з-під Маріуполя.

Під Пісками відбувалися цікаві моменти — ми стояли у Карлівці, там у нас база була у готелі «Карлові Вари». Під'їжджає до мене хлопчик, років семи-восьми, на великому велосипеді, я його запитую: «У Карлівському водосховищі риба ловиться? — Та не ловлю

рибу. — А батько? — І батько не ловить. — А чим же ви живете? — Я розтяжки знімаю і продаю». Цей хлопчик ходить там, де все заміновано. І він не один такий, я потім розмовляв із розвідкою, кажуть, усі місцеві хлопці знімають розтяжки, вставляють чеку, загинають і потім перепрошують (грошей брати ніде, батько п'є). Що ти йому скажеш? Його треба забирати на поруки, а ми сьогодні тут, завтра там, приїхали-поїхали.

Після Красногорівки нас відвели аж до Краматорська. Ми створили там групи швидкого реагування (ГШР), сідали у машину повністю заряджені, у бронезилетах, з нами був або колишній дільничний який-небудь, або колишній даїшник, які добре знають місто, і ми теж відловлювали усяких, хто нам тільки не траплявся, — там

нічне життя, там сепаратистів стільки, що просто жах. Це був 2016 рік. Я зрозумів, що треба відходити з цих мирних територій знову на «нуль», адже міліціонером я себе ніколи не відчував, я — доброволець.

■ Із Краматорська на «нуль» до Авдіївки ви самі висловили бажання перейти?

— Так. Я вже з кінця 2016 року і весь 2017 рік був у Авдіївці. Ми потоваришували там із «Фартовим», там ротація весь час відбувалася, а ми залишалися по дві ротації постійно, — там хлопці молоді, а ми вже були звичні. Наприкінці 2016 року я став старшиною полку «Київ», займався господарством, у мене хлопці знали, що я не буду нічого «мутити», і жили як у Бога за пазукою. Та це нудно, я не по це туди йшов. Нас тоді поставили на державне забезпечення, до того ми на волонтерському були. Ми ж були не міліція, а добробат. Ми робили роботу і міліції, й СБУ, все. Якби не волонтери, весь 2015 рік ми просиділи б на «мівні» та на консервах.

Були ми на «нулі» в Авдіївці у лісі. Хлопці були «дикі», вони навіть один про одного нічого не знали, команда була незбита, ми їх об'єднали. Там позивний «Чорт» є — як почав він грати на гітарі, всі здивувалися: «Ти що, вмієш грати?». Прослужили вже два роки разом і не знали... Люди стали розкриватися, стали такими братами, й у «Фейсбуці» почали листуватися, поставили

собі вай-фай, а то були взагалі відсторонені.

Треба змінювати все старе. У нас дуже багато бойових офіцерів, які пройшли війну, майори, полковники, — їх треба ставити на чолі військ, хай вони не генерали, але вони кращі. Вони знають, що потрібно солдату.

«Ветерано продакшн» — ідея з фронту до миру

■ А що ви думали про свій обов'язок воїна у мирному житті?

— У Авдіївці прийшла до нас із «Фартовим» ідея, ми обговорювали її довгими вечорами і ночами, що треба повертатися до цивільного життя і там щось змінювати. Спочатку була думка створити реабілітаційний центр, базу зі смугою перешкод, куди приходили б хлопці, які відслужили. Треба створювати умови для їх спілкування, тому що приходиш з війни і важко спілкуватися з цивільними, мені навіть із друзями важко спілкуватися, краще перебувати з тими, хто приїшов з фронту, є спільні теми, і довіряємо ми одне одному більше. У цивільному житті немає таких ситуацій, і друзів у мене тут таких немає, заради яких можна позбавити життя іншу людину, якщо вона погрожує життю мого побратима. Це бойове братство. Треба, щоб наші побратими збиралися разом.

Судячи навіть з Авдіївського лісу, ми бачили, як хлопці там живуть, як відлюдники, нічого не знаючи одне про одного, а коли їх об'єднуєш, виходять на зовсім інший рівень, у них немає психологічних зривів. Якщо таких людей об'єднувати тут, можна виводити їх зі стресу, вони не заглядимуть у чарку, через знайомих завжди легше знайти роботу. До того ж свідомість людей треба змінювати з самого дитинства — поруч із таким реабілітаційним центром можна зробити дитячі табори, навчати дітей, робити такі, як раніше були, ДТСААФ, «Зірниця». Ми, воїни, навчали би їх того, що знаємо самі, передавали б їм любов до Батьківщини: «У тебе є одна Батьківщина, синьо-жовтий прапор, тризуб, українська мова», — щоб ніхто ніколи їх не переконав, що хтось може прийти з іншого боку і чимось їм допомогти, допомагає тільки любов до Вітчизни. І плюс справи практичні: розпалити багаття, поставити намет, зробити собі укриття, добути якусь їжу, як можна вижити у лісі чи на будь-якій іншій території, чим залікувати рану. Хочемо брати фахівців, справжніх інструкторів, здатних навчати.

Якщо патріотів виховувати з дитинства, тільки так можна подолати той безлад, який склався у нас в країні, де дядьки при владі самі ніколи не віддають корупційну «жилу», яку вони спіймали й утримують. Наші сподівання — на дітей від семи років та на юнаків п'ятнадцяти — сімнадцяти років.

■ А зараз на якому етапі ваш проект?

— Ми збираємо досвідчених людей, які можуть усю справу налагодити. Треба шукати базу, територію. Плюс ми хочемо зробити професійну локацію, де можна провадити кінозйомки, можна зробити локації «Аеропорт», «Промзона». І музей АТО буде.

Щоб навчати вогнестрілу, потрібний дозвіл, тому будуть професійні інструктори і буде полігон, щоб стріляти, відпрацьовувати якісь захоплення будівель, — це наука для юнаків. Інструкторів можна брати з СБУ, можна з НАТО. Ми хочемо, щоб така база була під Києвом у лісі, щоб була річка чи озеро.

■ А для музею брати експонати у побратимів-воїнів?

— Децю є у нас, прапори з підписами. Усе наблизити до бойових умов. Ящики з-під БК, коробки з-під «Мухи» та з-під РПГ. Речі побратимів. Загинув хлопець із «Правого сектору», у нього позивний був Шабля, у нього шабля була з собою, і він постійно цю шаблю випростував із вікна «джипа», махав нею і гукав: «Гей, козаки!». Його вбили. Він був мінометник. У нас залишилися його шахи. Ми брали шахи для зйомок фільму, який знімав «Жовтий автобус» в Авдіївці, — я був шахістом, нібито привів дочку грати в шахи, і ми не встигли завезти йому ці шахи. Ті речі від людей, яких більше немає, також будуть експонатами музею, будемо їх підписувати: коротка біографія, де був, що розповідав.

Ми хочемо реабілітаційний центр, щоб збиралися люди для спілкування, і все це не у чотирьох стінах, а коли ти серед своїх, всі проблеми минаються швидше. Хіба що долучити військових психологів, які знають, що було там і як із хлопцями тут спілкуватися.

У мене траплялося на війні, що я втрачав страх, ставав дуже спокійним, — це дуже погано, треба боятися завжди. Наприкінці 2017 року взагалі був такий стан. Ми сиділи у лісі, прилетіло щось і не розірвалося, усі попадали, а я тільки повернувся й подивився. А якби вибухнуло? Боятися потрібно... А я більше боюся за інших чомусь.

Ми хочемо назвати наш центр «Ветерано продакшн». Це «Фартовий» вигадав.

■ Чим ви займаєтесь зараз?

— Елітними парфумами. У мене був компаньйон, коли я пішов на війну, він за бізнесом стежив, і повернувся, він мені віддав клієнтів, у нас база була напрацьована. Долар зріс, і прості люди не можуть дозволити собі елітні парфуми, перейшли на підробки.

Головна ідея — «Ветерано продакшн». Починати з однієї бази з озером. Там же, біля води, і дітей навчати — початкова військова підготовка, політична підготовка, для того, щоб вони розуміли, для чого живуть і що це їхня країна, і що вони повинні робити, якщо раптом щось піде не так. Хочемо розширяться, звичайно, не в одному місці, тому що ідея розповсюдиться Україною. Такий «Ветерано продакшн», думаю, буде в одному місці, а таких підготовчих та реабілітаційних центрів треба розкидати по Україні цілу мережу. Там вояки, які перенесли якусь психологічну травму, знайдуть спільну мову з хлопцями, які відслужили чи ще служать, навіть краще, аніж у родині.

У кожного з нас є свій військовий архів фотографій та відео, можна зробити зал. Кожен зможе принести своє відео, і його можна подивитися на великому екрані. Я своє відео скинув на флешку, з 2014 року там дуже багато цікавих речей. ■

Ганна ПАСКЕВИЧ

У Києві лікарі Міністерства оборони налагодили схему збору «данини» з поранених на війні за присвоєння законної групи інвалідності. Випадок вимагання хабара був зафіксований співробітниками Служби безпеки України завдяки пораненому під Оленівкою Петру Олексюку. З 25-річного хлопця вимагали 1,5 тисячі доларів за встановлення 3-ї групи інвалідності, хоча він мало не втратив ногу через заборонену протипіхотну міну, а відтак мав право на 2-гу групу. У результаті спецоперації СБУ були затримані двоє причетних до «схеми» збору данини — Валерій Наумов, лікар-експерт Центральної військово-лікарської комісії Міністерства оборони, та Віктор Чернявський, голова Медико-соціальної експертної комісії №1 міста Київ. Під час обшуків у різних приміщеннях підозрюваних правоохоронці вилучили 130 тисяч доларів. При цьому факівці СБУ вилучили 20 справ бійців, до яких були прикріплені конверти з грошима. Нині Наумов та Чернявський перебувають під арештом тривалістю 60 діб. Їм інкримінують частину 3 статті 368 Кримінального кодексу України — хабарництво у великих розмірах, за якою обом загрожує до 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

На милицях по кабінетах Кисва

Студент Національного університету імені Т. Шевченка Петро Олексюк пішов на фронт добровольцем одразу після Майдану, він чесно воював, аж поки не отримав поранення 9 травня 2017 року. Вибухом забороненої російської міни ПМН-2 йому відірвало п'яту, розтрощило кістки правої ноги та ступні.

У державних шпиталях Міноборони хлопцеві, який пройшов із військовою частиною А 0641 поблизу Донецька всі «найгарячіші дні» січня 2015 року, пропонували лише один варіант — ампутацію. Однак він не погодився. І завдяки волонтерам із Peoples Project отримав шанс стояти на своїх ногах — Петру зібрали понад 35 тисяч доларів на порятунок ноги в приватній клініці.

Хлопець пережив понад 25 операцій: йому нарощували кістку та пересаджували шкіру, щоб врятувати голмілку та стопу. Понад півтора року Петро Олексюк провів на лікарняному ліжку, проте саме той факт, що він може стояти на своїх двох, а не погодився на ампутацію ноги, дав привід лікарям із Міноборони зятягувати з документами на інвалідність.

Коли хлопець зібрав усі довідки, що підтверджують безповоротну втрату частини стопи, звернувся до Центральної військово-лікарської комісії Міноборони, яка, в свою чергу, мала направити документи на розгляд Медико-соціальної експертної комісії Києва.

Збиткуватися з хлопця на милицях почали відразу, відправляючи по кабінетах та розказуючи, що його документи «забракувала» МСЕК.

З'ясувати, що ж не так із документами, Петро Олексюк відправився до голови Центральної військово-лікарської комісії Романа Шевчука, який і направив його до свого підлеглого, лікаря-експерта Валерія Наумова.

Той зробив вигляд, що перегляне документи, і сказав за кілька днів прийти до нього ще раз, а сам одразу подзвонив батькам фронтовика та запропонував на «зустріч», щоб владнати це питання «по-людськи».

1500 доларів за документи з інвалідності

Приховувати свої наміри Валерій Наумов довго не став. Він повідомив батькові Петра прайс: встановлення третьої групи інвалідності в Києві «коштує» 1,5 тисячі доларів.

Після цього батько та син, які разом служили у розвідці 90-го батальйону 81-ї бригади, звернулися до Служби безпеки України, адже платити хабарі — не в їхніх правилах.

Коли Віктор Наумов отримав конверт із грішми, справа з оформлення інвалідності відразу рушила з місця. Довідку МСЕК оформили на найближчому засіданні, перед цим запропонувавши вибір — третя група довічно або друга на два роки.

Коли документи були у хлопця на руках, правоохоронці влаштували обшуки на роботі та вдома у підозрюваних. Загалом під час спецоперації вилучили суму в різній валюті, еквівалентну 130 тисячам доларів. Слідчі переконують, що це гроші, зібрані системним збором «данини» з поранених. Зокрема, вдома у Валерія Наумова були медичні документи АТОвців, які теж оформлювали інвалідність, а до них були прикріплені конверти з грошима.

Виправдання підозрюваного

Інші подробиці виявилися під час обрання запобіжного заходу в Оболонському суді міста Києва. Підозрюваний лікар МСЕК Валерій Наумов розповідав судді, що вилучені гроші він чесно зібрав на лікування сина, який страждає від проблем із серцем.

Операція для дитини нібито коштує близько 130 тисяч доларів, які він відкладав із зарплати, отримував від невеликого бізнесу з ремонту автовок та завдяки приватним консультаціям АТОвців, які мають проблеми зі здоров'ям. Адаже він — лікар-психіатр, тож розуміється на поведінці воїнів, що повернулися з фронту.

Прокурори також виявили, що пан Наумов в останні роки багато мандрував Європою: Чехія, Німеччина, Франція — в його особистому списку «безвізу». На що підозрюваний пояснив: їздив, бо шукав клініку, яка врятує дитину, однак відмовили всі, окрім бельгійської, але й там справа не вирішена.

Відповіді на запитання, звідки родині лікаря відома сума за операцію, яку так і не погодилися робити, не прозвучало. Натомість адвокат Валерія Наумова визнав, що його підзахисний двічі брав конверт із грішми в батька пораненого. Спочатку взяв, а потім, на прохання Павла Олексюка, повернув і за кілька днів узяв ці ж гроші знов — саме так правоохоронці фіксували факт вимагання та одержання хабара за законну групу інвалідності.

Нині прокурори підозрюють, що Валерій Наумов є «низовою ланкою» у вимаганні грошей із поранених на війні. Головний фігурант справи — Віктор Чернявський, голова МСЕК. Саме під його керівництвом комісія в Києві приймає рішення про встановлення групи інвалідності.

Однак адвокати Віктора

ВІДЛУННЯ СКАНДАЛУ

Заробітки на поранених

Як лікарі Міноборони збирали з бійців АТО десятки тисяч доларів за групу інвалідності

Петро Олексюк та його батько Павло Олексюк очікують початку суду в Оболонському райсуді.

Підозрюваний Віктор Чернявський, голова МСЕК. Заарештований на два місяці з правом застави.

Чернявського переконують — чоловік не винен, адже рішення про встановлення інвалідності колегіальне, а гроші батько та син Олексюки передали Валерію Наумову, який одноосібно займався шахрайством.

Прокурор Володимир Вербановський під час суду розповів, що сумою у 1,5 тисячі доларів із пораненого АТОвця лікарі вирішили не обмежуватись. Перед оформленням документів Валерій Наумов повідомив Петру Олексюку, що рішення МСЕК можна буде переглянути та встановити довічно другу групу інвалідності. Але це коштуватиме ще 2 тисячі (!!!) доларів США.

Що каже закон

Прокурор Володимир Вербановський пояснив у суді, що, відповідно до законів України, пораненому на фронті Петрові Олексюку лікарі Києва мали відразу надати 2-гу групу інвалідності безстроково, — це визначено Законом «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні».

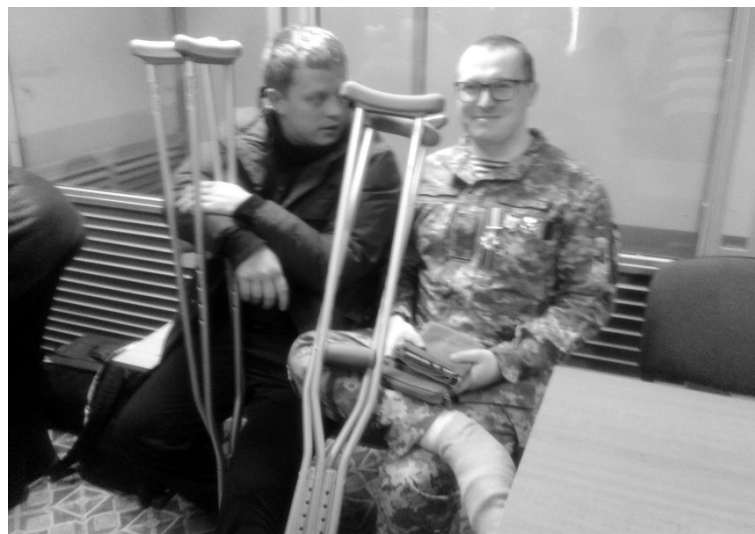
Проте часто бійці про це не знають, чим користуються хабарники з числа чиновників, які намагалися «видіти» побільше грошей для власних потреб.

Судді Оболонського райсуду Києва Тетяна Демчина та Людмила Шестаковська повністю підтримали вимоги прокурорів та постановили відправити до СІЗО на 60 діб обох фігурантів справи — Валерія Наумова та Віктора Чернявського. Однак вони мають право вийти під заставу, яка перевищує суму в 1,9 мільйона гривень для кожного. У такому разі звинувачені зобов'язані здати закордонні паспорти, з'являтися до слідчого та не спілкуватися з іншими фігурантами справи. Запобіжний захід триватиме до 2 лютого.

Наразі у справі про хабарництво лікарів ЦВЛК та МСЕК — лише двоє підозрюваних. Як з'ясувалося, вони обидва мають інвалідність — 2-ї та 3-ї групи. Тобто, не будучи на фронті, Наумов та Чернявський отримали для себе ту ж групу інвалідності, яку відмовлялися давати без грошей чесно пораненому воїну Петрові Олексюку. ■

Підозрюваний Валерій Наумов, лікар-експерт ЦВЛК, який безпосередньо брав гроші, заарештований на два місяці з правом застави.

Олексій Кодьман, який отримав травми під час полону, прийшов на суд підтримати Петра Олексюка.

Петро Олексюк та люди, які прийшли його підтримати: народна депутатка Оксана Корчинська, адвокат-побратим Масі Найєм, волонтери, побратими та рідні.

Фото Марини ОЛЕКСЮК.

Дар'я БАВЗАЛУК

■ МОТИВАЦІЯ

Схуднення — не покарання

Професійний реабілітолог, тренер із фітнесу вчить українок стрункішати не лише ефективно, а й без шкоди для здоров'я

Фахівці переконують: схуднення починається не з дієти чи тренажерного залу, а з голови. А точніше — з думок і психологічних установок. Непідготовлена підсвідомість розцінює кожен втрачений кілограм як загрозу виживанню. Тому боротьба за струнке тіло часто зводиться до боротьби з собою, а тяжко-важко втрачені кілограми повертаються з лишком. Доведено, що 65% людей, які повторно набирають вагу впродовж року, і 85%, що досягають попередніх показників упродовж п'яти років, не були правильно налаштовані психологічно. Про всі тонкощі схуднення «УМ» розповіла професійний реабілітолог, тренер із фітнесу та автор курсу «45 днів схуднення» Юлія Ненчук.

■ **Ваш революційний курс схуднення вже активно обговорюють у соцмережах. Невже можна дійсно схуднути через інтернет?**

— Моя програма називається «45 днів схуднення», над її вдосконаленням я активно працювала не один місяць. Це нова подача унікальної та дієвої методики — відеолекції щодня, нові відео тренувань і школи догляду за тілом, ще більше підтримки і зворотного зв'язку від мене. Упродовж 45 днів наполегливо буду вести дівчат до таких результатів — схуднути назавжди на 5-10 кг і покращити свій стан здоров'я, розвинути звичку правильно харчуватись і вести здоровий спосіб життя, набутти впевненості в собі і, нарешті, полюбити своє тіло. Чергова група для схуднення стартувала відчужора, 10 грудня.

■ **Дайте кілька фахових порад нашим читачам, як не набрати взимку зайвих кілограмів?**

— Якщо ви любите біг, то взимку, особливо коли морозно, це найкращий час для укріплення свого здоров'я, адже при мінусовій температурі гинуть усі бактерії та мікроби і ви наповнюєте свої легені та кожну клітинку свого тіла кришталево чистим киснем. Худнути взимку, ви позбавляєтесь від потреби це робити після свят, коли здоров'я вже підірване нескінченними застіллями та нездоровою їжею. До березня ви будете в прекрасній формі, а до пляжного сезону — богинею! Взимку, коли знижується опірність організму до різноманітних захворювань, необхідно збагачувати організм корисною їжею та зміцнювати його фізичними вправами, тому здорове харчування та нескладні комплекси будуть у цьому дуже помічними. Холодна пора року, як правило, має на нашу психіку депресивний вплив, щоб цього не допустити, варто лише трошки більше дбати про своє тіло через здорове харчування, фізичні вправи та приємний догляд за тілом, і тоді хандра вас точно омине стороною. Взимку є безліч корисних сезонних овочів та фруктів, які чудово зберігають і дарують нам свої вітаміни.

■ **Чи вистачить для схуднення лише правильного харчування?**

— На власному досвіді і за час своєї практики з людьми я переконалась, що успіх у здоровому схудненні гарантує робота в п'яти напрямках. Це харчування, тренування, догляд за тілом, емоції і звички, мотивація. Якщо людину порівняти з будинком, то харчування — це кухня в ньому, тренування — це його зовнішній вигляд, догляд за тілом — це ванна, емоції — наша турбота про будинок, а мотивація

Корисне може бути смачним.

— комунікації для комфортного життя (газ, вода, світло). Погодьтеся, що жити набагато приємніше в будинку, де і гарно зроблений фасад, і чудовий ремонт усередині, і фахово проведені всі комунікації. Те саме стосується нашого тіла. Для того, аби воно було здоровим і гармонійно розвиненим, потрібно слідкувати як за його зовнішнім, так і внутрішнім станом, а також за своїми думками й емоціями. Схуднення без фізичної активності і тренувань призводить до зменшення не лише жирової, а й м'язової тканини, і як результат — неестетичний зовнішній вигляд. Тренування укріплюють здоров'я, розвивають гнучкість, а хороша гнучкість — це здорові суглоби, здорові суглоби — це запорука активного довголіття.

■ **Зараз усі навколо «проповідують» правильне харчування. Як не нашкодити собі псевдоправильним харчуванням?**

— Поняття «правильне харчування» той, хто худне, сприймає як щось жахливо несмачне, болісно нудне і дико одноманітне. Звідси випливає і упереджене ставлення до всіх корисних продуктів. Насправді правильне харчування — це грамотне ставлення до їжі, причому як до корисної, так і до всієї, яку такою назвати не можна. Нерідко ті, хто худне, в питанні здорового харчування керуються своєю особистою думкою. У пошуках «істини» ви отримуватимете інформацію від знайомих, з інтернету, книг із дієтології, які не мають у своїй основі нічого наукового. Тому знання ваші сильно розмиті: неточні або зовсім помилкові. Ви можете комбінувати продукти, які слід вживати роздільно, відмовлятися від корисних продуктів, замінюючи їх «ерзацами».

Візьміть їжу в союзники. Вробіть в собі корисну звичку харчуватись правильно, з користю для тіла. Навчіться готувати смачно прості продукти, подавайте їх красиво сервірованими.

Не їжте на бігу, і зовсім скоро ви полюбите те, що їсте, а їжа буде наповнювати вас енергією і не перетвориться у вашому тілі на зайві кілограми. Тільки люди з правильним ставленням до їжі, які не сприймають повноту шлунка за ситість, бажання з'їсти все і відразу за голюд, рідко переїдають і здатні утримувати ідеальну вагу без особливих зусиль.

■ **Чи можна схуднути за тиждень?**

— Зайві кілограми набираються не за один день. Відповідно, й скидаються вони будуть також не за один день. Це необхідно прийняти як фізіологічну данність. Повільне схуднення — найправильніше схуднення. Все, що обіцяють нам з екранів телевізорів і зі сторінок глянцевого журналу тітки і дядьки з красивими підтягнутими тілами, — це маркетинг для ледачих, а не здорове схуднення. Дивлячись на Аполлонів і Венер, що рекламують товари для схуднення, ви закохуетесь в саму ідею стати таким же гарним, струнким і підтягнутим, як ці люди. Але споглядаючи фінальний результат, ви не оцінюєте обсяг реально докладених зусиль, які необхідні для його досягнення.

■ **Із чого почати схуднення, щоб побачити результат уже за кілька тижнів?**

— Фактично, читаючи моє інтерв'ю, ви вже готові розпочати нове життя, сповнене радості, любові і турботи до себе, все, що вам потрібно, — зберегти ці рекомендації і почати діяти. Просто зараз! Почніть із найменшого: день за днем замінюйте шкідливі продукти на корисні, нехай на початку у вашому раціоні буде три з п'яти страв, корисних для вашого організму і здоров'я, і поступово витісняйте шкідливі продукти. Почніть щоранку робити зарядку (руханку), і ваше тіло вам буде за це вдячне. Два-три рази на тиждень виділіть 20-60 хв. для тренування. І пам'ятайте, що не варто одразу все робити по-максимуму, це призведе до швидкого виснаження, що нам зовсім не потрібно. Щотижня збільшуйте потрошку (5-10) кількість повторень кожної вправи. Приділіть особливу увагу тим вправам, які даються важче, а не тим, які виконували легко, адже це означає, що певні групи м'язів недостатньо міцні і потребують більшої уваги. Почніть доглядати за своїм тілом (корисні ванни або душ, скрабування, маски для тіла з обгортанням, самомасаж проблемних зон і обов'язково зволоження), звертайте увагу на свої думки та емоції, розробіть власну систему подарунків-заохочень, які не дорогі, але дуже приємні для вас. Ніколи себе не сваріть, адже ваше тіло в такому випадку буде захищатись, і вага почне рости все більше і більше. Любіть себе та своє тіло. Дорога

Краса не вимагає аж таких жертв. Фото з архіву героїні.

від підніжжя гори до її вершини не може бути рівною. Підніжжя — це ваша нинішня вага, а вершина — ваші ідеальні форми і заповітні цифри на вагах. Навчіться приймати свою недосконалість і не зводьте її в ранг трагедії.

■ **Яку роль відіграє мотивація у схудненні?**

— Звичка жити «з понеділка» — не найкорисніша для вас, якщо ви збирались схуднути. Пошук кращого моменту, щоб почати вдосконаливати себе, може ніколи не закінчитися. Жити потрібно тут і зараз. І худнути потрібно починати з сьогоднішнього дня. Мотивація не дасть вам звернути з півшляху, а навпаки — допоможе довести справу до кінця. Мотивація — це паливо на шляху до ваших цілей, і його потрібно періодично доливати. Знайдіть правильне оточення і/або напарника. Спільні цілі додають сил. Кожна з нас — продукт середовища. А оточення — це головний біль при зміні переконань, звичок і відмові від будь-якої залежності. Воно завжди буде чинити опір вашому змінанню, поки ви не доведете на особистому прикладі, що зробили правильний вибір. Тому дуже важливо оточити себе правильним колом спілкування, де ви зможете знайти розуміння і підтримку. Придумайте і дотримуйтесь власної системи подарунків. Це один з ефективних методів заохочення до дій та визнання зробленої роботи, навіть якщо вона була незначною і ви припустились помилки у процесі. Подарунки не мають бути коштовними, це можуть бути приємні дрібнички, наприклад похід на манікюр чи до косметолога, відвідування театру чи кіно. Те, що не має високої вартості та принесе вам чимале задоволення.

■ **Як удалося поєднувати схуднення і виховання маленької дитини?**

— Особисто для мене це було великою мотивацією, адже зро-

зуміла, що моїй донечці потрібна здорова та енергійна мама. Фізичні вправи виконувала або коли вона була у садочку, або часто разом із нею у формі гри. Доглядати за тілом нескладно, навіть із маленькою дитиною. Коли ви пояснюєте своїм діточкам все, що робите зараз, вони, як правило, з великою охотою підключаються до цієї «гри». І головне, не нервуйте, якщо вам щось не вдається. Якщо ваше мале вас відволікає, заохочуйте його все робити разом. І ви станете найкращим прикладом для своїх крихіток.

■ **Схуднення вирішує всі проблеми: здоров'я, особисте життя, кар'єра?**

— Думаю, ви зі мною погодитесь, що схуднення і взагалі здорове харчування — це не лише заради бажаної цифри на вагах, а, в першу чергу, для покращення самопочуття, гарного вигляду і молодості, відчуття впевненості в собі й адекватного самосприйняття, легкості у тілі та думках, захоплюючих поглядів, сексуальності, енергійності й звичайного жіночого щастя, такого як, наприклад, покупка одягу, який сподобався, а не такого, щоб сховати в ньому ненависне тіло, нижньої білизни, яка підкреслить ваше бездоганне тіло. Це значно більше, ніж позначка на вазі та сантиметри, ми ж не худнемо заради того, щоб схуднути?

Круто бути наповненою, радісною, відчувати своє тіло і свою глибинну сексуальність. Круто, коли жінка керує своїм тілом. Круто, коли вона вміє сміятися жваво, яскраво і заразливо, так що всі люди довкола починають розквітати. Круто, коли жінка вміє жити повним життям й отримувати радість навіть від дрібниць. Це дійсно приваблива жінка. А просто перебувати весь час у гонитві за бажаною вагою, жити на межі зриву і рахувати калорії — це зовсім не круто. ■

Олег Москаленко — Герман із фільму «Дике поле».

Софія РОЗУМЕНКО

Актор театру та кіно Олег Москаленко зіграв головного героя у пригодницькому екшені «Дике поле», знятому за мотивами роману «Ворошиловград» Сергія Жадана. За сюжетом, Герман змушений повернутися у своє рідне містечко на Донбасі. Його старший брат зник, і Гері треба захистити сімейний бізнес — стару бензоколонку. Разом із нею — друзів дитинства та кохання. «Дике поле» — копродукційний українсько-нідерландсько-швейцарський фільм, дебютна режисерська робота Ярослава Лодигіна. Основним лейтмотивом картини є гасло: «Захищай своє!» Як Олег Москаленко потрапив у фільм, чим цікавими були зйомки? Про це та інше «Україна молода» розпитує в актора.

Роки для виховання глядача

■ **Олеже, «Дике поле» має багато позитивних відгуків. Після прем'єри вже пройшло достатньо часу, щоб говорити про відвідуваність глядачами кінотеатрів.**

— Хто ще не бачив фільму — нехай купує квитки і йде дивитися. Але складно з сеансами — час дуже незручний. Наприклад, єдиний сеанс у неділю стоїть на десяту ранку. Я не знаю, що робити з цією проблемою — це, напевно, питання до директорів кінотеатрів. Насправді, це прикро. Ще немає віри в українське кіно, особливо у глядача.

У столиці з цим ще якось простіше. А у менших містах — складно. Таких, як, наприклад, Кривий Ріг, де живуть мої друзі. Якби ми з дружиною не зробили їм рекламу «Дикого поля», то навряд чи вони пішли б у кіно.

■ **Український глядач, дійсно, все ще упереджено ставиться до українського кіно. Бо у пам'яті ще зберігаються ті малобюджетні фільми з дев'яностих.**

— Справа навіть не у коштах. Річ у тім, що нам тривалий час нав'язували іноземний продукт, і ми звикли до нього. І, звичайно, більшість людей піде на «Веном» чи на «Фантастичних звірів», ніж на «Дике поле», «Браму» чи «Кіборгів». І з цим нічого не зробиш. Мають пройти роки — і з'явиться глядач, вихований на українському кіно.

■ **Як захочувати глядача?**

— Напевно, набагато більше реклами та піару потрібно робити. Тому що у Києві, наприклад, я бачив лише один білборд «Дикого поля», та й то у спальному районі. І ще на троллейбусах — і все, на жаль.

■ **Як ви почуваетесь після прем'єри фільму? Ажент це завжди хвилюючий момент...**

— Добре! Для мене робота над фільмом уже закінчилася і зараз я можу насолоджуватися результатом. Хоч і не розчарований, але буду відвертий: я не в захваті. Не скажу, що це суперкруто чи супергеніально. Проте раджу всім, хто має змогу, піти

й подивитися цей фільм.

■ **Чому не вважаєте, що це круто?**

— Напевно, тому, що я самокритичний.

■ **«Грати зранку після Нового року казочку — це трішки тяжко»**

■ **Наскільки фільм відрізняється від роману «Ворошиловград»?**

— Це абсолютно різні творчі одиниці. Складно сказати, що книга цікавіша. Тому що для мене є такий момент: читаючи її вперше, для мене було важко перейти якийсь рубікон, коли я «в'їжджаю» у всю ту ситуацію, яка там відбувається, і всі ті пригоди. Напевно, так само було і Герману. Зрештою, книга мені дуже сподобалась. Але не можна у дві години фільму втиснути більше трьохсот сторінок книги.

■ **Читаючи книгу, ви вже знали, що гратимете головну роль?**

— Ні, не знав. Читав книгу, коли ще відбувався кастинг. Книга мені дуже сподобалась, хоча Германа я уявляв трішки старшим. Утім як актор я себе ототожнюю з персонажем і шукаю певної схожості, тому, звісно ж, мені хотілося його зіграти.

■ **На головну роль кастинг проходило 170 акторів. Як вважаєте, чому обрали саме вас?**

— Напевно, тому що я — Герман (*сміється*). Насправді тяжко відповісти — це, напевно, Божий промисел. Частка везіння чи сили згори, яка склала пазл, і саме я, а не хтось інший, потрапив у цей фільм.

За словами режисера Ярослава Лодигіна, багато акторів, що прийшли на кастинг — трішки «серіальні», приходили вже зі своїми напрацюваннями. У мене вони теж є, але, зі слів режисера, він у мені такого не побачив. Я не вважаю себе геніальним і є достатньо самокритичним.

■ **Це ваша перша роль у повнометражному фільмі. Чим займаєтесь, окрім зйомок?**

— Я працюю у столичному Молодому театрі й запрошуюю всіх на свої вистави. Також зай-

ДІЙОВІ ОСОБИ

Олег Москаленко:
Головне — вірити
в себе, друзів
і захищати своє

Виконавець головної ролі у фільмі «Дике поле» — про зйомки у Старобільську, Сергія Жадана, нецензурну лексику й українське кіно

Коча, Герман і Півня з «Дикого поля»: Володимир Ямненко, Олег Москаленко і Георгій Поволоцький. Фото з сайта Film.UA.

мають акторською майстерністю з дітками.

■ **Наскільки великою є різниця між театром і кіно?**

— Між ними — тонка грань. І подекуди здається, що різниці немає, але різниця є, і вона колосальна. Наприклад, театр дуже схожий на художній фільм, на повний метр за своїм підходом. Там і репетиції, і серйозна підготовка.

Серіальне виробництво інше: це потрібно за день зняти й до 15 хвилин робочого ма-

тяжко. Утім, зрештою, у театрі є магія, заради якої я там і працюю. А кіно, особливо серіали — це більше для заробітку, бо в театрі себе не прогдуєш. Театр — для душі, для внутрішнього світу!

■ **Але невже в кіно зовсім немає магії?**

— Магія є, але вона з'являється потім — на екрані. Я зараз знімаюсь у фільмі «Чорний ворон» Тараса Ткаченка. Він розповідав про попередні зйомки «Гнізда горлиці» (до

своїх магічних моменти...

Поруч із «Голлівудом»...

■ **Скільки часу тривали зйомки «Дикого поля»?**

— Тридцять три зміни. Ми знімали на сході — у Старобільську і навколо, а потім приїхали до Києва. У нас була перерва в два тижні, а потім іще десять змін — знімали у столиці.

З усіх декорацій збудована була лише заправка. Усе інше — це реальна натура, реальні будівлі та приміщення, телевежа, яка розташована поруч із «Голлівудом», магазини, мурзей.

■ **Який іще «Голлівуд»?**

— Місце, де побудували заправку, місцеві жителі ще до зйомок фільму називали «Голлівудом». Це місце чимось схоже на столичний майданчик біля «Батьківщини-матері» — звідти відкривається пейзаж на весь Старобільськ і далі до горизонту. Класне місце.

■ **Як вас сприйняло місцеве населення? Жили ж люди собі спокійно...**

— Спершу так і було, а тут поприїжджали якісь вар'яти й почали щось знімати (*сміється*). Я приглядався, спостерігав за цим усім збоку, і мені здається, що люди також були якісь насторожені від самого початку. Але потім побачили, що

Ми познайомились із місцевими мешканцями й спілкуємось із ними телефоном донині. Багато хто знімався у нашому фільмі, і не лише у масовці, а й у деяких епізодах.

теріалу, то тут тяжко говорити про творчість. Коли ми знімали «Дике поле», за день встигали відзняти лише дві-три хвилини, які підуть на екран.

Я намагаюся у житті займатися лише тим, що мені цікаво. Театр мені подобається — він тримає мене в формі, хоча не скажу, що в театрі мені завжди цікаво. Іноді доводиться себе пересилувати й приходити на репетиції, грати зранку після Нового року казочку — це трішки

речі, також рекомендую фільм до перегляду). Так от, коли відзняли чотирнадцять днів — не стало Віталіка Лінецького. Команда не знала, що робити, згодом вирішили взяти дублера. І коли вже поїхали знімати в Італію — режисеру дзвонить дружина і каже, що їй снився Віталій і сказав що все буде добре. Тому в кіно теж є магія, і на знімальному майданчику відбувається магія. Так само, при зйомках «Дикого поля» були

приїхали нормальні пацани, роблять щось таке цікаве, й вони почали вливатися у процес.

Ми познайомились із місцевими мешканцями й спілкуємось з ними телефоном донині. Багато хто знімався у нашому фільмі, і не лише у масовці, а й у деяких епізодах. Вони досить колоритні. Сцена, коли приїжджає група підтримки, — це ж все місцеві, там є лише декілька каскадерів.

■ **Жителі Старобільська чекають на прем'єру у своєму містечку?**

— Звісно ж, чекають! Але проблема в тому, що на сході немає де показувати, немає проєктора, звуку. Але сподіваємося на те, що щось зміниться. Я б із превеликим задоволенням поїхав би у Старобільськ, зайшов до Германа — там, до речі, є справжній Герман. А познайомився з ним випадково: мені на день народження подарували там спінінг, і я пішов вибирати снасті, зайшов у рибальський магазин — а там тезка героя, якого грав.

■ **Фільм наповнений колоритними персонажами. Органічно у ньому виглядають не лише місцеві жителі, а й актори.**

— Звісно, добре спрацював кастинг — знайшли таких колоритних персонажів. І, звісно ж, режисер знав, кого брати.

■ **Друзі Германа Коча і Травма — позитивні герої чи страшили?**

— Можливо, вони на екрані виглядають страшними, утім їх зіграли люди, з якими дуже приємно спілкуватися. Із ними одне задоволення працювати. Це реально професійні актори. Вони підказували на майданчику, розповідали анекдоти. Багато жартів у нас було!

■ **«Нарешті герої не розмовляють, як філологи»**

■ **У фільмі немало нецензурної лексики. Деякі актори спочатку навіть відмовились зніматися через це. Як ви сприймаєте таку лексику й чи вживаєте її у повсякденному житті?**

— Та, звісно, вживаю. Я не знаю людини, яка цього не робить. Це абсолютно нормальний лексикон — я, звичайно, не маю каюсь «як сапожник», але якщо палець вдарю або злий — то так.

До речі, один із моїх родичів пішов у кінотеатр і розкритикував фільм у пух і прах. Він не причетний до мистецтва, але зробив настільки точні зауваження, що я розумію — так воно і є. От йому різали слух нецензурні вирази. А коли пішла моя теща дивитись, вона сказала: «Так це ж нормально! У мене в ЖЕКУ і не таке можна було почути». Абсолютно різні думки. Комусь різало слух, мені — не різке. Я за використання нецензурщини у фільмі, якщо це виправдано.

■ **Для українського глядача незвично чути в кіно багато нецензурної лексики. Ми навіть, навіски, звикли чути, швидше, пафосні діалоги.**

— Так, хтось навіть написав дуже цікавий пост-відгук про фільм, що нарешті герої не розмовляють, як філологи. І це, напевно, добре. Це — суперпохвала. Ми старались показати справжнє життя.

■ **В одній зі сцен ви зіграли з Сергієм Жаданом. Наскільки це було важко і наскільки серйозно ви готувались до цієї сцени?**

— Готувались до неї досить довго, бо Сергій потребував максимальної концентрації. Жартую. Не хочу вводити тих читачів, хто ще не бачив фільм, в оману (*сміється*). Насправді, для мене ця зміна була досить легкою, тому що, по суті, мій персонаж спостерігає за тим, що відбу-

вається якась «дич»: хто ці люди, хто ці фермери, звідки вони взяли і чого хочуть? Але мені і моєму персонажу було спокійно, тому що я був не один. Я був із групою підтримки, з друзями і готовий був битися до останнього.

■ **Чутками обростає колоритна сорочка Германа...**

— Історія про сорочку скоро буде легендою. Це сорочка режисера — Ярослава Лодигіна. Звичайна сорочка, яку він носив, у якій пітнів, яку прав. Довгий час вибирали одяг для Германа. Тривалий час не могли зрозуміти, яким він має бути, — чи модником, чи більш інтелігентом. Зрештою, на одну з примірок режисер прийшов у цій сорочці й каже: «Ану, візьми помір'яй». Я взяв помір'яв — так і залишився у ній.

■ **Не можна одразу зняти шедевр**

■ **Олеже, яке ваше ставлення до українського кіно загалом? Багато людей радіють, що на екрани виходить досить багато українських фільмів, але й є ті, хто сприймає це з іронією і критикує вітчизняні фільми.**

— Давайте відкотимось на двадцять-тридцять років назад — чи існувало українське кіно? Ні. Ще раніше — так, існувало, але з великою цензурою. Так, як і наша держава встановлюється у своєму розвитку і напрямку, так само це робить й українське кіно. Я дуже радий, що воно проходить ці етапи розвитку. Не можна одразу взяти й зняти шедевр.

Аби зняти хороший фільм, потрібен, у першу чергу, хороший сценарій, база, кошти — причому дуже багато коштів (не один десяток мільйонів гривень). Давайте візьмемо за приклад якийсь іноземний проєкт від Netflix або BBC, серіали «Шерлок», «Гра престолів» та інші — там одна серія вартує стільки, скільки повнометражний фільм в Україні. Але вони потім відбивають ці гроші. А у нас дуже ризикують вкладати гроші в українське кіно, тому що в прокаті воно не збере касу, за винятком кількох комедій.

Звісно, глядач ще не дозрів до українського кіно. На американські комедії, блокбастери приходять багато глядачів, а чому на українські не приходять? Я не знаю, кому поставити це запитання, і дати на нього відповідь я теж не можу. Є багато факторів, які впливають на це: зокрема, кінотеатри, які не ставлять сеанси у зручний для людей час.

■ **Із театрами наразі ситуація дещо інша...**

— У кожного театру є свій глядач. Є глядач театру імені Івана Франка, є глядач Молодого театру. Добре діє реклама: афіші багатьох театрів є у метро, в інтернеті, у різних установах. Не на всі вистави є аншлаги, але здебільшого приходять багато людей. У нас у театрі є зіркові вистави, де грають Боклан і Вертинський — у них на виставах завжди аншлаги.

■ **Чим фільм «Дике поле» може зацікавити вибагливого глядача?**

— Це фільм іншого жанру, іншого формату, ніж ті, що знімали в Україні до цього. Він абсолютно інший — «Дике поле» відкриває нову сторінку в українському кінематографі, починає новий параграф. Я не скажу, що це переломний момент, але з'явилося щось нове. Безумовно, класні стрічки «Брама», «Кіборги» — вони варті уваги, але то дещо інше.

Головне — вірити у краще, і де б ви не перебували — вірити в себе, в друзів і, звісно, захищати своє! ■

■ ВИСОКА НОТА

Розмай голосів

Найпрестижніший хоровий конкурс імені Миколи Леонтовича відродився через вісім років

Ольга ГОЛИНСЬКА,
музикознавець

У Києві 30 листопада — 1 грудня проходив VIII Всеукраїнський хоровий конкурс імені Миколи Леонтовича. Цьогоріч він базувався у Малому залі Національної музичної академії України імені Петра Чайковського. Конкурс названо ім'ям видатного українського композитора, хорового диригента, музично-громадського діяча, педагога, фольклориста Миколи Дмитровича Леонтовича (1877—1921), який є світочем національної і світової культури, — його геніальний «Щедрик» ось уже понад 100 років звучить на всіх континентах.

Престижне хорове змагання було започатковане ще у 1989 році Національною всеукраїнською музичною спілкою, точніше, однією з її асоціацій — Хоровим товариством імені Миколи Леонтовича, за ініціативи видатного українського хормейстера та музично-громадського діяча Анатолія Авдієвського. Конкурс став важливим фактором сприяння розвитку національного хорового мистецтва, мав проводитись кожні два-три роки, але сталося так, що з 2010-го він зник із кола всеукраїнських музичних заходів. Одна з причин — відсутність фінансування.

Тож нинішній, восьмий, конкурс ознаменував собою відродження традиції після довгого забуття. Це стало можливим завдяки підтримці Українського культурного фонду, нещодавно створеного при Міністерстві культури України.

Конкурс проходив у два етапи. Перший відбувався наприкінці жовтня у різних областях України, — компетенції журі прослухало 43 хорові колективи. До другого туру, який проводився 30 листопада у Києві, було допущено 18 учасників, котрі змагалися у трьох номінаціях — мішані, камерні та однорідні хори.

Високопрофесійне журі очолював видатний український хормейстер, генеральний директор — художній керівник Національної заслуженої академічної капели України «Думка», Герой України, народний артист України, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, академік, професор, завідувач кафедри хорового диригування НМАУ ім. П.І. Чайковського, голова Національної всеукраїнської музичної спілки Євген Савчук. До складу журі входили: Олександр Тарасенко — заслужений діяч мистецтв України, хормейстер Національної опери України, доцент кафедри хорового диригування НМАУ ім. П.І. Чайковського, голова Хорового товариства імені Миколи Леонтовича; Галина Горбатенко — народна артистка України, художній керівник і головний диригент Жіноч-

Хористи задоволені, що конкурс відбувся. (Хор «Запоріжжя»)
Фото надане організаторами конкурсу.

го хору Київського інституту музики імені Р.М. Глієра, професор, заступник голови Хорового товариства імені Миколи Леонтовича; Леся Дичко — народна артистка України, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, член-кореспондент Національної академії мистецтв України, професор, композитор; Андрій Сиротенко — лауреат всеукраїнських і міжнародних конкурсів, художній керівник і головний диригент Академічного камерного хору імені В'ячеслава Палкіна Харківської обласної філармонії; Еміл Сокач — народний артист України, художній керівник і головний диригент Академічного камерного хору «Кантус» (м. Ужгород).

Варто згадати про брифінг із проблем сучасного хорового мистецтва, в якому взяли участь члени журі конкурсу, хормейстери, композитори, очільники обласних осередків НВМС, представники ЗМІ. Розмова була дуже цікавою і конструктивною. У своїх виступах Євген Савчук, Максим Тимошенко, Олександр Тарасенко, Еміл Сокач, Андрій Сиротенко, Тетяна Островська (Миколаїв) та інші поділилися думками щодо наболілих питань існування хорових колективів, тривожних тенденцій у розвитку хорового мистецтва, зокрема гальмування самодіяльного хорового руху, різкого зменшення кількості хорів на підприємствах і в навчальних закладах усіх рівнів — від загальноосвітніх шкіл до вишів тощо.

Завжди хвилюючі моменти — нагородження переможців конкурсу. Ректор НМАУ Максим Тимошенко вручив від Академії диплом за виконавську майстерність Хору Рівненської єпархії «Анафора» (художній керівник і диригент — Ольга Тимків).

Серед однорідних хорів найкращими були: лауреат III ступеня Жіночий хор «Розмай» Харківської гуманітарно-педагогічної академії (художній керівник і диригент — доцент, кандидат мистецтвознавства Юлія Іванова), II ступеня — Хор «Дівочі мрії» Львівського музичного коледжу імені Станіслава Людкевича (художній керівник і диригент — Надія Поворозник),

I ступеня — Народний жіночий академічний хор імені Світлани Фоміних Миколаївського коледжу культури і мистецтв (художній керівник і диригент — заслужений працівник культури України Тетяна Островська).

У номінації «Камерні хори» лауреатом III ступеня став Хор «Запоріжжя» Запорізького музичного училища імені Платона Майборди (художній керівник і диригент — Оксана Братцева), II ступеня — Хор Moravski з Києва (художній керівник і диригент — Олена Радько), I ступеня — Муніципальний хор «Галицькі передзвони» з Івано-Франківська (художній керівник і диригент — заслужений діяч мистецтв України Ігор Дем'янець).

Із числа мішаних хорів перемогу вибороли: лауреат II ступеня Народний камерний хор Crescendo Криворізького державного педагогічного університету (художній керівник і диригент — Вікторія Сергєєва), I ступеня — Хор Subito Чернівецького обласного коледжу мистецтв імені Сидора Воробкевича (художній керівник і диригент — Валентина Гордей) і Хор Житомирського музичного училища імені Віктора Косенка (художній керівник і диригент — Андрій Морозюк). У цій номінації III премія не присуджувалась.

Гран-прі виборів Хор Одеської національної музичної академії імені Антоніни Нежданової (художній керівник — заслужений працівник культури України, професор Григорій Ліознов, диригент-хормейстери — Галина Шпак і Валерій Пергуд).

Після нагородження лауреати виступили у гала-концерті, який чудово зрежисувала Галина Горбатенко. Малий зал був заповнений учерть, не всі очі змогли туди потрапити. То було справжнє хорове свято — як для численної публіки, так і для самих учасників.

«Я щиро впевнений, що хоровий конкурс імені Миколи Леонтовича знову і знову відкриватиме обійми прихильникам високого академічного хорового мистецтва», — обнадійливо каже видатний український хормейстер Євген Савчук. ■

■ ПРЕМ'ЄР-ЛІГА

Бомбардирський акцент

Скориставшись осічкою «Олександрії», динамівці повернулися на другу сходинку в турнірній таблиці

Григорій ХАТА

Після зіграних минулих вихідних поєдинків 18-го туру прем'єр-ліги до кінця поточного року в Україні має відбутися ще два офіційні матчі. У Києві «Шахтар» та «Динамо» проведуть свої єврокубкові матчі. Обидва поєдинки відбудуться на НСК «Олімпійський», і президент «біло-синіх» Ігор Суркіс закликав столичних уболівальників підтримати «два українські клуби». «Шахтар» ще не вирішив своє завдання виходу з групи, тому вважаю, що всі українські уболівальники повинні прийти на стадіон не лише в четвер (коли гратиме динамівський колектив), а й у середу, і підтримати нашу українську команду. Вважаю, що кожен український уболівальник завжди повинен підтримувати на європейській арені будь-яку українську команду. І заради престижу України, і заради рейтингу наших клубів», — відзначив Суркіс.

Якщо на міжнародній арені вітчизняні гранди демонструють згуртованість, то в національному чемпіонаті «гірники» та «біло-сині» продовжують опонувати одне одному. Як відомо, вітчизняні гранди займають діаметрально протилежні позиції в питанні формату майбутнього ЧУ: динамівці прагнуть до розширення складу учасників турніру, «гірники» — проти. Зрештою, досягти компромісу в цьому питанні сторони не змогли, хоча й планували поставити крапку в цьому питанні минулого тижня.

Залишившись без бразильського тренера Жозе Морайша, «Карпати» розгромно програли «Динамо» у Львові. Фото з сайту fckarpaty.com.

Запланованого на четвер засідання клубів УПЛ не відбулося.

У турнірній таблиці ЧУ-2018/2019 протистояння динамівців та «помаранчево-чорних» виглядає не надто запеклим: під час зимової перерви головних претендентів на «золото» розділятиме сім очок. Після поразки «Олександрії» «Львову» підопічні Хацкевича повернулися на другу сходинку й сподіваються, що в другій частині чемпіонату, коли проходить міні-турнір перших шести команд, вони зможуть відіграти у «гірників» семичкову фору.

Не полишають надій на відродження чемпіонської інтриги в поточному сезоні й у керівному штабі «біло-синіх», де заявили, що взимку попрацюють над підсиленням команди. Уже давно в «Динамо» безрезультатно займаються пошуками забивного форварда. Однак днями з'явилася інформація, що столичний клуб взимку готується за п'ять мільйонів євро придбати іспанського нападника голландського «Віллем II» Франа Соля, котрий у нинішньому сезоні в 16 матчах забив 15 голів.

«Ми намагаємося посилити

позицію нападаючого, працюємо над цим, а Фран Сіль це буде або хтось інший, буде видно. Селекційний відділ клубу займається цим питанням. Ми перебуваємо у стадії пошуку», — відзначив білоруський наставник «Динамо».

До слова, в матчі минулого туру, проти «Карпат», підопічні Хацкевича продемонстрували неабияку результативність, забивши у ворота «біло-зелених» чотири м'ячі. Другий у кар'єрі «хет-трик» записав на свій рахунок молодий Віктор Циганков, вийшовши таким чином на другу позицію в гон-

■ ТАБЛО

Чемпіонат України. Прем'єр-ліга. 18-й тур.
«Маріуполь» — «Шахтар» — 0:3
 Голи: Степаненко, 62; Мораес, 64; Марлос, 70
 Маріуполь, стадіон ім. В. Бойка, 5980 глядачів
«Зоря» — «Арсенал-Київ» — 3:0
 Голи: Караваєв, 36 (пен.); Громов, 51; Каменюка, 80
 Запоріжжя, «Славутич-арена», 1570 глядачів
«Карпати» — «Динамо» — 0:4
 Голи: Циганков, 28, 49, 90+1; Шапаренко, 89
 Львів, стадіон «Україна», 2750 глядачів
«Чорноморець» — «Ворскла» — 0:1
 Гол: Чижов, 4
 Одеса, стадіон «Чорноморець», 3250 глядачів
«Олімпік» — «Десна» — 1:1
 Голи: Пасич, 60 — Фаворов, 63
 Київ, стадіон «Динамо», 330 глядачів
«Олександрія» — «Львів» — 1:2
 Голи: Шендрик, 84 — Адамюк, 2, 30
 Олександрія, стадіон «Ніка», 1400 глядачів

Турнірна таблиця:

	І	В	Н	П	М	О
1. «Шахтар»	18	14	3	1	43-9	45
2. «Динамо»	18	12	2	4	27-9	38
3. «Олександрія»	18	11	3	4	26-15	36
4. «Зоря»	18	7	7	4	25-14	28
5. «Ворскла»	18	9	0	9	16-19	27
6. «Десна»	18	7	3	8	20-21	24
7. «Маріуполь»	18	7	3	8	20-30	24
8. «Львів»	18	5	8	5	17-19	23
9. «Олімпік»	18	4	7	7	22-27	19
10. «Карпати»	18	4	5	9	21-30	17
11. «Чорноморець»	18	3	3	12	11-30	12
12. «Арсенал-Київ»	18	2	2	14	9-34	8

Бомбардир: Мораес («Шахтар») — 14, Циганков («Динамо») — 9.

ці бомбардирів. Динамівці ж таким чином реваншувалися за поразку львівському клубу в першому колі.

Додамо, що лідерство в регіонах кращих снайперів ЧУ посідає экс-динамівець Мораес. У розгромі «гірників» над «Маріуполем» не обійшлося й без його участі. ■

■ ФУТБОЛЬНА МОЗАІКА

Олексій ПАВЛИШ

Англія

Чемпіон минулого сезону АПЛ та лідер поточного розіграшу — «Ман. Сіті» — втратив першу сходинку: «городяни» програли на виїзді лондонському «Челсі». Український захисник «синіх» Зінченко, який відновлюється після перелому носа, участі у матчі не брав.

Осічкою конкурента слова скористався «Ліверпуль», який завдяки «хет-трику» єгиптянина Салаха легко розібрався з «Борнмуттом». Потроху набирає форму і «МЮ»: «червоні» розписали результативну нічию з «Арсеналом» та розгромили аутсайдера ліги — «Фулхем».

Прем'єр-ліга. 15-й тур. «Борнмут» — «Хаддерсфілд» — 2:1, «ВестХем» — «Кардіфф» — 3:1, «Брайтон» — «КрісталПелас» — 3:1, «Вотфорд» — «Манчестер Сіті» — 1:2 (Дукуре, 85 — Л. Сане, 40; Марез, 51), «Фулхем» — «Лестер» — 1:1, «Вулверхемптон» — «Челсі» — 2:1, «Бернлі» — «Ліверпуль» — 1:3 (Корк, 56 — Мілнер, 62; Фірміно, 69; Шакірі, 90+1), «Евертон» — «Ньюкасл» — 1:1, «Манчестер Юнайтед» — «Арсенал» — 2:2 (А. Марсьяль, 31; Лінгард, 69 — Мустафі, 26; Ляказетт, 68), «Тоттенхем» — «Саутгемптон» — 3:1.

16-й тур. «Борнмут» — «Ліверпуль» — 0:4 (Салах, 26, 48, 77; Кук, 68 (у свої ворота)), «Арсенал» — «Хаддерсфілд» — 1:0, «Кардіфф» — «Саутгемптон» — 1:0, «Манчестер Юнайтед» — «Фулхем» — 4:1, «ВестХем» — «КрісталПелас» — 3:2, «Бернлі» — «Брайтон» — 1:0, «Челсі» — «Манчестер Сіті» — 2:0 (Канте, 45; Давід Луїс, 78), «Лестер» — «Тоттенхем» — 0:2 (Сон Хін Мін, 45; Аллі, 58), «Ньюкасл» — «Вулверхемптон» — 1:2.

Лідери: «Ліверпуль» — 42, «Манчестер Сіті» — 41, «Тоттенхем» — 36, «Челсі», «Арсенал» — 34, «Манчестер Юнайтед» — 26.

Бомбардир: Обамеянг («Арсенал»), Салах («Ліверпуль») — 10.

Іспанія

Минулої середі четвертий матч у сезоні за «Леганес» провів український голкіпер Андрій Лунін. Кубковий матч проти «РайоВальєкано» экс-граєць «Зорі» зіграв досить вдало: відбив пенальті та зробив ще чотири «сейви».

Авторитетне видання «Матса» назвало Луніна кращим гравцем поєдинку, а інші іспанські ЗМІ пишуть, що українець може стати другим голкіпером «Реала» влітку після повернення з оренди.

Кубок. 1/16 фіналу. Матчі-відповіді. Найцікавіші результати. «Бетіс» — «Расінг Сантадер» — 4:0 (1:0), «Реал Мадрид» — «Мелілья» — 6:1 (Асенсіо, 33, 35; Х. Санчес, 39; Іско, 47, 83; Вінісіус, 75 — Касмі, 81 (пен.); 4:0), «Уеска» — «Атлетик» — 0:4 (0:4), «Леванте» — «Луго» — 2:0 (Кравець («Л») — 90 хв.; 1:1), «Барселона» — «Леонеса» — 4:1 (Мунір, 18; Д. Суарес, 26, 70; Малком, 43 — Сене, 54; 1:0), «Севілья» — «Вільяновенсе» — 1:0 (0:0), «Атлетико» — «Сант-Андреу» — 4:0 (Лемар, 48; Калініч, 53; А. Корреа, 55; Вітоло, 81; 1:0), «Райо Вальєкано» — «Леганес» — 0:1 (Лунін («Л») — 90 хв.; 2:2), «Жирона» — «Алавес» — 2:1 (2:2), «Валенсія» — «Ебро» — 1:0 (2:1).

Ла Ліга. 15-й тур. «Леганес» — «Хетафе» — 1:1, «Атлетико» — «Алавес» — 3:0 (Калініч, 25; Грізмман, 82; Родріго Ернандес, 88), «Валенсія» — «Севілья» — 1:1, «Вільярреал» — «Сельта» — 2:3, «Еспаньйол» — «Барселона» — 0:4 (Мессі, 17, 65; У. Дембеле, 26; Л. Суарес, 45), «Ейбар» — «Леванте» — 4:4, «Уеска» — «Реал Мадрид» — 0:1 (Бейл, 8), «Реал Сосьєдад» — «Вальядолід» — 1:2, «Бетіс» — «Райо Вальєкано» — 2:0.

Лідери: «Барселона» — 31, «Севілья», «Атлетико» — 28, «Реал Мадрид» — 26, «Алавес» — 24, «Леванте» — 22.

Бомбардир: Стуані («Жирона»), Мессі («Барселона») — 11.

Італія

Досі непереможним у Серії А залишається туринський «Ювентус»: минулого тижня туринці завдяки голу Манджукіча обіграли претендента на «топ-4» — «Інтер».

«Синьо-чорні», які в останніх двох матчах набрали лише один бал, відпустили у відхід не лише «Стару синьйору», а й «Наполі»: підопічні Анчелотті випереджають міланців на шість пунктів.

Кубок. 1/16 фіналу. «Торіно» — «Зюдтіроль» — 2:0, «Дженоа» — «Ентелла» — 3:3 (по пен. 6:7), «К'єво» — «Кальярі» — 1:2, «Сассуоло» — «Катанія» — 2:1, «Новара» — «Ліза» — 3:2, «Сампдорія» — «СПАЛ» — 2:1, «Болонья» — «Кротоне» — 3:0, «Беневенто» — «Чітаделла» — 1:0.

Серія А. 15-й тур. «Ювентус» — «Інтер» — 1:0 (Манджукіч, 66), «Наполі» — «Фрозіноне» — 4:0 (Желінскі, 7; Унас, 40; Мілік, 69; 85), «Кальярі» — «Рома» — 2:2, «Лацио» — «Сампдорія» — 2:2 (Ачербі, 79; Іммобіле, 90+6 (пен.) — Квальярелла, 21; Сапонара, 90+9), «Сассуоло» — «Фіорентина» — 3:3, «Парма» — «К'єво» — 1:1, «Удінезе» — «Аталанта» — 1:3, «Емполі» — «Болонья» — 2:1, «Дженоа» — «СПАЛ» — 1:1, «Мілан» — «Торіно» — 0:0.

Лідери: «Ювентус» — 43, «Наполі» — 35, «Інтер» — 29, «Мілан» — 26, «Лацио» — 25, «Торіно» — 22.

Бомбардир: Пентек («Дженоа») — 11.

Німеччина

Дортмундська «Боруссія», яка єдиною йде без поразок, у рурському дербі мінімально обіграла «Шальке» Євгена Коноплянки. Український хавбек «кобальтових» вийшов на поле на 76-й хвилині поєдинку, але результативними діями не відзначився.

Поступово повертає втрачені позиції «Баварія»: мюнхенці, розгромивши «Нюрнберґ», піднялися на третє місце. А конкурент «Шахтаря» у ЛЧ «Хоффенхайм» після третього поспіль нічий виліз із «топ-6».

Перша Бундеслига. 14-й тур. «Вердер» — «Фор-

туна» — 3:1, «Баварія» — «Нюрнберґ» — 3:0 (Р. Левандовський, 9, 27; Рібері, 57), «Шальке» — «Боруссія» (Д) — 1:2 (Каліджурі, 61 (пен.) — Ділейні, 7; Санчо, 74; Коноплянка («Ш») — із 76 хв.), «Байєр» — «Аугсбург» — 1:0, «Фрайбург» — «РБ Лейпциг» — 3:0, «Вольфсбург» — «Хоффенхайм» — 2:2, «Герта» — «Айнтрахт Франкфурт» — 1:0, «Майнц» — «Ганновер» — 1:1, «Боруссія» (М) — «Штутгарт» — 3:0 (Раффель, 69; Нойхаус, 77; Павар, 84 (у свої ворота)).

Лідери: «Боруссія» (Д) — 36, «Боруссія» (М) — 29, «Баварія» — 27, «РБ Лейпциг» — 25, «Айнтрахт Франкфурт», «Герта» — 23.

Бомбардир: Алькасер («Боруссія» (Д)), Йовіч («Айнтрахт Фракфурт») — 10.

Франція

Чинний чемпіон та лідер першості — «ПСЖ» — вдруге поспіль втратив очки: підопічні Томаса Тухеля не зуміли обіграти «Страсбург». А суперник «Шахтаря» — «Ліон» — перед вильотом в Україну на вирішальний матч за «плей-офф» ЛЧ програв «Ренну». Частину ж матчів 17-го туру Ліги 1 перенесли через протести «жовтих жилетів».

Ліга 1. 16-й тур. «Ам'єн» — «Монако» — 0:2, «Ніцца» — «Анже» — 0:0, «Монпельє» — «Лілль» — 0:1 (Н. Пеле, 7), «Бордо» — «Сент-Етьєн» — 3:2, «Кан» — «Нім» — 1:2, «Діжон» — «Генгам» — 2:1, «Ліон» — «Ренн» — 0:2, «Нант» — «Марсель» — 3:2 (Сала, 30; А. Туре, 45; Бошилья, 64 — Сансон, 28; Товен, 35 (пен.)), «Реймс» — «Тулуза» — 0:1, «Страсбург» — «ПСЖ» — 1:1 (К. Лала, 40 (пен.) — Кавані, 71 (пен.)).

17-й тур. «Генгам» — «Ам'єн» — 1:2, «Ренн» — «Діжон» — 2:0, «Страсбург» — «Кан» — 2:2, «Лілль» — «Реймс» — 1:1 (Н. Пеле, 90+5 (пен.) — Уден, 64).

Лідери: «ПСЖ» (16 матчів) — 44, «Лілль» — 31, «Монпельє» (16 матчів) — 29, «Ліон» (16 матчів) — 28, «Марсель», «Сент-Етьєн» (обидва — по 16 матчів) — 26.

Бомбардир: Мбаппе («ПСЖ»), Сала («Нант») — 12. ■

Василь Ломаченко
український боксер-професіонал**«Я завжди мріяв про об'єднанчі поєдинки. Це завжди було моєю метою. А бій проти Педраси — це просто крок на шляху до звання абсолютного чемпіона дивізіону».**

■ БОКС

Слово маленького генія

Двічі відправивши в «нокдаун» опонента, Василь Ломаченко зробив іще один крок на шляху до об'єднання поясів у легкій вазі

Перейшовши до легкого дивізіону, Василь Ломаченко за два поєдинки розжився чемпіонськими поясами WBA та WBO.
Фото з сайту unian.net.

Попри відносну скутість у ринзі перемога над Педрасою дісталася Супер-Васі «одноголосним рішенням суддів».
Фото з сайту inform-ua.info.

Григорій ХАТА

Дюжина поєдинків знадобилась Василю Ломаченку на профі-ринзі, аби залишити чемпіонський слід у трьох різних вагових категоріях. Навесні 2018 року він розпочав новий для себе процес, узнявши старт у колекціонуванні поясів у легкому ваговому дивізіоні. І після перерви, пов'язаної з операцією на правому плечі, у розпорядженні Василя вже є два чемпіонські титули.

Слідом за виграним у травні поясом WBA минулого рік-енду Ломаченко отримав у своє розпорядження почесний трофей Всесвітньої боксерської організації (WBO), відібравши його у досвідченого Хорхе Педраси з Пуерто-Рико. До очного побачення з українцем 29-річний пуерториканець мав у своєму пасиві, як і його візаві, лише одну поразку на професіональному ринзі. Хоча після переходу з другого напівлегкого дивізіону в легку вагу до зустрічі з українським боксером Педраса не програвав, здобувши в новій для себе іспостасі три перемоги поспіль.

Не мав наміру поступатися Хорхе й у поєдинку проти Ломаченка. Маючи за плечима досвід 25 успішних поєдинків, до 11-го раунду він вельми гідно опонував нашому співвітчизнику. Один з його ударів у шостому періоді призвів до розсічення брови українця, через що у секундантів Василя суттєво додалося роботи. Водночас сам Педраса опинився у цейтноті в передостанній трихвилинці, коли «Лом» двічі відправив суперника в нокдаун. Зрештою, у пуерториканця вистачило сил, аби на своїх ногах завершити протистояння. Хоча з чемпіонським поясом WBO йому все ж довелося попрощатися.

Василь Ломаченко не раз уже заявляв, що прагне об'єднати чемпіонські пояси одного з вагових дивізіонів. У двох попередніх «лігах» досягти титулу абсолютноного чемпіона йому не вдалося. Натомість у легкій вазі конкуренти Супер-Васі більше схильні до діалогу, тож і ймовірність великого об'єднанчого бою для українського профі виглядає доволі реальною.

«Я завжди мріяв про об'єднанчі поєдинки. Це завжди було моєю

метою. А бій проти Педраси — це просто крок на шляху до звання абсолютного чемпіона дивізіону», — наголосив Ломаченко. За його словами, після поєдинку проти пуерториканця він став дещо ближчим до заповітної цілі. І хоча достроково завершити цей бій йому не вдалося, сумнівів у суддів щодо імені переможця узагалі не було — 119:107, 117:109, 117:109.

«Я добре підготувався до бою, проте Ломаченко був неперевершеним», — резюмував Педраса. Водночас експерти вважають, що українець у цьому протистоянні виглядав дещо скутим. Можливо, давалися ознаки наслідки перенесеної операції на робочому плечі. У будь-якому разі, «Лом» дав чітко зрозуміти, що зупиняти на досягнутому він не планує. До того ж «Хай-тек», як називають Васю в США, прагне довести ще одну аксіому: «Хочу продемонструвати, що мій батько кращий тренер у світі, геній боксу». Наразі ж батько та син Ломаченки, як свого часу це робили брати Клички, успішно рухаються до своєї мети. ■

Хорхе Педраса стійко витримав усі 12 раундів пресингу від «Лома», але, в підсумку, все ж програв.
Фото з сайту segodnya.ua.

У бою проти Хорхе Педраси Ломаченко двічі відправляв опонента у «нокдаун».
Фото з сайту 24tv.ua.

ПОДІУМ

Норовлива штучка

Життєві негаразди не здатні упокорити техаське дівчисько

Дара ГАВАРРА

Ембер Херд — родом із Техасу, і цим усе сказано. «Батько хотів сина, — зізнається актриса, — тому й виховував мене, як хлопчика». Красуня, незважаючи на свою ніжку вроду, має типово техаський характер — наполеглива у досягненні своєї мети, тверда в переконаннях — така з легкістю й коня на скаку зупинить, адже з дитинства вміє верховодити. Нелегкий шлюб із Джонні Демом, який наробив чимало галасу не лише в артистичній тусовці, а й у ширших колах, завершився доволі дивно, адже колишня дружина «Джека-Горобця» могла відсудити в чоловіка з його 400 мільйонів статків значну суму, проте обмежилася лише сімома мільйонами, які майже одразу після розлучення переказала у фонди, що борються з домашнім насиллям, прозоро натякнувши цим самим на причину розлучення.

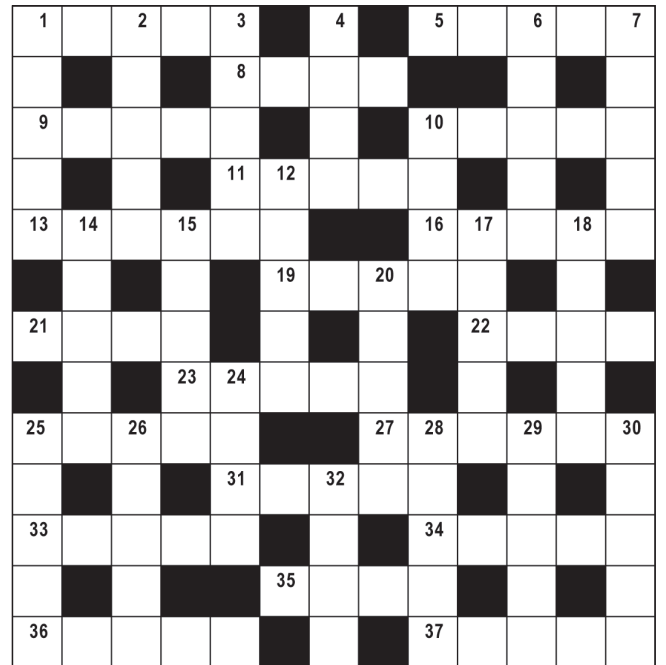
Нині не зовсім успішна актриса, але популярна модель Ембер Херд — обличчя косметичної фірми L'Oréal Paris. На днях вона стала гостею церемонії вручення премій Women

Ембер Херд.

Of Worth Awards, організованої цією відомою в цілому світі фірмою. Цього року вона стала однією з головних зірок косметичного гіганта на ринку краси.

32-річна Ембер на церемонії вразила всіх своєю досконалою фігурою, яку присутні могли достойно оцінити, адже довга сукня у стилі «нічна сорочка» кольору «бризки шампанського» на тоненьких бретельках якнайкраще підкреслила всі її принади. Скромність крою плаття модель компенсувала вишуканими золотими прикрасами на шії, а також персями та довгими сережками. Стриманість наряду компенсували яскраво-червона помада і такий самий за кольором манікюр. Норовливий же характер зірки з Техасу підкреслила її зачіска — ніби розвіяні вітром непокірні кучері. ■

КРОСВОРД ВІД МАЛАНКИ №135

По горизонталі:

1. Столиця Франції. 5. Основа корупції. 8. Ім'я скандально відомого сербського режисера і музиканта, який не визнав окупації Криму. 9. Німецький проповідник, один із батьків Реформаторської церкви. 10. Константинопольський патріарх, за часів якого, за однією з версій, у 860 році київський князь Аскольд хрестив Русь. 11. Наука про мораль та правила поведінки в суспільстві. 13. Ледар, білоручка. 16. Ім'я українського радянського письменника, автора історичних романів «Переяславська рада» та «Ромилка Оноре де Бальзака». 19. Міфічний український козак із бандурою, герой багатьох народних картин. 21. Вид, обличчя. 22. Виступ пари виконавців. 23. Великий гурт худоби. 25. Фобія, переляк. 27. Український скульптор, автор пам'ятника Мініну і Пожарському в Москві. 31. Одна зі світових релігій. 33. Французький актор, зірка фільмів «Високий блондин у чорному черевику» та «Укол парасолькою». 34. Чергування на судні протягом певного часу. 35. Машина. 36. Американський парламент. 37. Давньогрецька німфа джерел, річок та озер.

По вертикалі:

1. Висока металева труба, танці навколо якої перетворилися на вид спортивного мистецтва. 2. У стародавній Греції та стародавньому Римі — оратор і вчитель красномовства. 3. Умовний знак, який тягнуть, коли в прийнятті рішення покладаються на долю. 4. Помічні засоби при хворобі. 6. Солодка картопля. 7. Адміністративна одиниця в області. 10. Пра-

пор, стяг. 12. Герб кримських татар. 14. У стародавньому Римі — програма діяльності претора, консула та інших службових осіб, яку вони оголошували, вступаючи на посаду. 15. Місто, де жила рибачка Соня. 17. Один із найвідоміших добровольчих батальйонів, що воювали на Донбасі. 18. Опера Сергія Рахманінова за мотивами поеми Пушкіна «Цигани». 20. Доброякісна пухлина, що розвивається з м'язової тканини. 24. «У темній лісі, за горами зібравсь усякий звір: вовки, лисиці з ховраками, зайці дурні, шкідливий...» (Леонід Глібов). 25. Американський фінансист, меценат і філантроп, один із головних спонсорів українського фонду «Відродження». 26. Торгова марка українського президента. 28. Підвищення в церкві, з якого виголошують проповіді. 29. Історичне село на Львівщині, яке описав Іван Франко у романі «Захар Беркут». 30. Перше слово нового привітання в ЗСУ. 32. Річка на рівненському Поліссі.

Кросворд №133 від 5 грудня

ПРИКОЛИ

В аптеці почали продавати тест на вагітність одразу з двома смужками. Називається: «Хочу заміж».

Гардероб для жінки — це ліки, а на здоров'ї економити не можна.

— Офіціанте, моя тарілка мокра.
— Це ваш суп.

— Значить, ви бачили, як злочинець задушив вашу свекруху?

— Так, пане суддя.

— Чому ж ви не кинулися на допомогу?
— Я хотіла, але побачила, що він сам упорається, і вирішила не втручатися.

Варка ВОНСОВИЧ

Дивний ювілей відсвяткували нещодавно в одному з сувенірних магазинів міста Брістоль штату Нью-Хемпшир. Дивний, бо іменинницею стала 50-річна... черепаха на ім'я Діана. Винуватицю вбрали у святковий ковпачок, заспівали відповідну до дати пісеньку і пригостили тортом... із листя салату, прикрашеним 50 свічками. Радісною ця подія стала для всіх відвідувачів цієї крамнички, адже Діана — не лише улюблениця господарів магазинчика сувенірів — братів-близнюків Джима та Бреда Тоннерів, а й постійних клієнтів.

Зазвичай невеличкі за розмірами черепахи живуть до 50 років, але в неволі тривалість їхнього життя значно скорочується через різні інфекції, хвороби, та й саме обмеження сво-

ДЕНЬ ВАРЕННЯ

Півстоліття — не межа

Любов і турбота подовжують життя. І не лише черепашкам...

боди не сприяє довгожителюству. Та, мабуть, Діані повезло з хазяїном, який свою любов до тваринки зумів передати і всім навколишнім, тож у такому лагідному й затишному середовищі черепашка й зустріла цю поважну дату.

Черепашку віддали Джиму Тоннеру, коли йому було 12 років і він лікувався від тазостег-

нового артриту в себе вдома у Брейнтрі (штат Массачусетс). Через роки Джим разом із братом Бредом відкрив сувенірну крамничку в Брістолі, талісманом і «зіркою» якої й стала Діана. Брати навіть написали книжку про свою улюбленицю, чим ще збільшили кількість симпатиків тваринки. ■

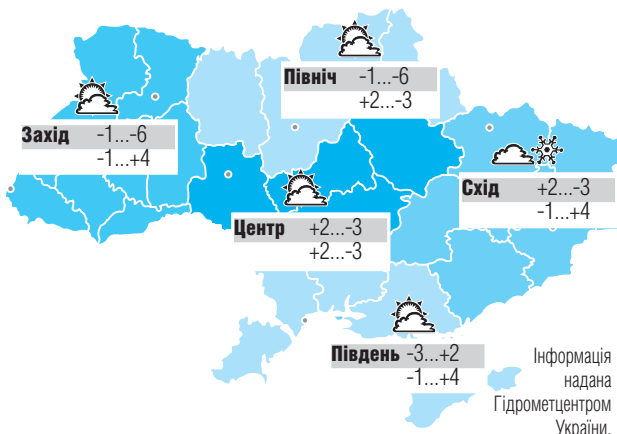
ПОГОДА

12 грудня за прогнозами синоптиків

Київ: хмарно, сильний сніг. На дорогах ожеледиця, хуртовина. Вітер північно-західний, 7-12 м/с. Температура вночі -1...-3, удень -1...+1.

Курорти Карпат: хмарно з проясненнями, без опадів. **Славське:** вночі -2...-4, удень +1...+3. **Яремче:** вночі -2...-4, удень +1...+3. **Міжгір'я:** вночі -2...-4, удень 0...+2. **Рахів:** вночі -2...-4, удень 0...+2.

10 грудня висота снігового покриву становила: **Дрогобич** — немає, **Стрий** — немає, **Славське** — немає, **Плай** — 8 см, **Міжгір'я** — немає, **Рахів** — немає, **Долина** — немає, **Івано-Франківськ** — немає, **Яремче** — немає, **Коломия** — немає, **Пожежевська** — 9 см.

Передплатні індекси: 60970, 1555
Наша адреса: 03047, Київ, пр. Перемоги, 50
Телефон для довідок: т./ф.: (044) 454-84-92
Рекламне бюро: т./ф.: (044) 454-88-86, reklama@umoloda.kiev.ua, elprymak@gmail.com
Відділ реалізації: т./ф.: (044) 454-84-41, sale@umoloda.kiev.ua
«УМ» в інтернеті: http://www.umoloda.kiev.ua

Відділи:
новин — 454-85-76, novyny@umoloda.kiev.ua;
права — leonov@umoloda.kiev.ua, 454-88-36;
міжнародної політики — svit@umoloda.kiev.ua, 454-88-25;
економіки — eko1@umoloda.kiev.ua, 454-86-39;
медицини — novyny4@umoloda.kiev.ua, 454-85-99;
культури — culture@umoloda.kiev.ua, 454-87-96;
соціальних проблем — socium@umoloda.kiev.ua, 454-85-99;
спорту — sport@umoloda.kiev.ua, 454-87-93

Україна молода

Редактор Михайло Дорошенко
Засновник і видавець — ПП «Україна молода»
Свідоцтво про реєстрацію: КВ №3386 від 29.08.98
© Дорошенко М.І., 2013

При використанні наших публікацій посилання на «УМ» обов'язкове. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець. Комерційні публікації виходять під рубриками: «Український виробник», «Позиція», «Банківська справа», «Фінансова експертиза», «Здоровенькі були!», «Це — працює!», «Знайомтеся — новинка», «Партнерство», «Програми», «Проекти», «Альма-матер», «Продукт», «Протистояння», «Вітасмо», «Любов і шана». Матеріали із позначкою © друкуються на правах реклами

Газета друкується у видавництвах: «Преса України» — у Києві Зам. 3009135 «Видавничий дім «Високий Замок» — у Львові Зам. блок № 758 Верстка та виготовлення фотоформ — комп'ютерний центр редакції «УМ», тел.: 454-87-71 Газета виходить у вівторок, середу, п'ятницю — суботу (спільний номер) Тираж 86734